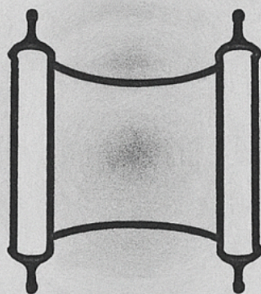

בס"ד

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

In Honor of

ה"ק אלול

The Maharal's yahrzeit (1609)

ב"י יהודה ליווא בן בצלאל

The Baal Shem Tov's birth (1698)

The Alter Rebbe's birth (1745)

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

Introduction

This discourse by the Lubavitcher Rebbe (delivered in Elul, 5751 / 1991) focuses on the mitzvah of *Bikkurim* (first fruits) as a central metaphor for the essence of the Jewish people and their relationship with Hashem. Through detailed analysis of the verses, Rashi's commentary, and Chazal's teachings, the Rebbe develops a sweeping vision: the Jew is himself the "first fruits," inherently bound to Hashem, preceding even the Torah, and able to draw down redemption. The discourse intertwines *Bikkurim*, *Ani L'Dodi V'Dodi Li*, the avodah of Elul, and the urgency of the Geulah.

(א)

From the talks of Shabbos Parshas Tavo, 21 Elul 5751 – translation from Yiddish.

In continuation to the command in our portion regarding the mitzvah of first fruits (and the confession of tithes) upon the arrival into the land (with which Moshe completed the explanation of the Torah and renewed all the commandments that Hashem had commanded him, which he began in the eleventh month on the first of the month... in the land of Moav).

Moshe returns to speak about the general fulfillment of all the Torah and all the mitzvos, and about the covenant between Hashem and the Jewish people: "This day Hashem your G-d commands you to perform these statutes and judgments, and you shall keep and do them with all your heart and with all your soul..."

And afterwards: "Keep the entire commandment that I command you today, and it shall be on the day you pass the Jordan into the land... and you shall set up large stones... and write upon them all the words of this Torah..."

Likewise: "Be attentive and hear, Israel: This day you have become a people to Hashem your G-d, and you shall hearken to the voice of Hashem your G-d and perform His commandments..." And afterwards, in continuation of the portion, it speaks at length about the words of the covenant that Hashem commanded Moshe to seal with the Jewish people in the land of Moav, besides the covenant made at Chorev.

משיחות שבת-פרשת תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א – תרגום מאירית

א. בהמשך לצווי בפרשתנו על מצות בכורים (וידוי מעשרי) בביאה לארץ (שבוזה השלים משה לבאר את התורה ולחדש כל המצות אשר צוה אותו ה' כו"מ) מה שהתחיל בעשתי עשר חדש באחד ("לחדש גו' בעבר הירדן בארץ מואב

חוזר משה לדבר על כללות קיום כל התורה וכל המצוות ועל הברית שבין הקדוש-ברוך-הוא לבני-ישראל (כי כבר השלמתי לה הכל בספר משנה תורה): היום הנה ה' אלקיך מצוה לעשות את החקים האלה ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם 'בכל לבבך ובכל נפשך וגו'

ואחר-כך – "שמר את כל המצוה אשר אנכי מצוה אתכם היום, והנה ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמת לה אבנים גדולות גו' וכתבת עליהן "את כל דברי התורה הזאת וגו'.

וכן – "הספת ושמע ישראל, היום הנה נהיית לעם לה' אלקיך, ושמעת בקול ה' אלקיך ועשית את מצותיו גו'", ואחר-כך בהמשך הפרשה – מדבר בארפה אודות דברי הברית אשר צוה ה' את משה לכת את בני ישראל בארץ מואב, מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

Until the very conclusion of the portion: “And you shall keep the words of this covenant and do them in order that you will succeed in all that you do.” This content continues also in the following portions (Nitzavim, Vayeilech, Haazinu, V’zos Habracha), where it speaks not of particular mitzvos but of the covenant on the entirety of the Torah and mitzvos and the general matters connected to it.

Since the command and the covenant regarding the general Torah and mitzvos comes in direct continuation immediately after the mitzvah of first fruits, one may say there is a connection in their inner content (as is known the precision in all matters of Torah, even in the order of the Torah).

Especially according to Rashi’s explanation, that the verse “This day Hashem your G-d commands you...” and “you shall keep and perform them” is a blessing that comes as a result of the fulfillment of the mitzvah of first fruits, as the heavenly voice blesses him: “You have brought first fruits today; next year you shall repeat.”

And further: The covenant on the entirety of the Torah and mitzvos is stated in that same portion together with the mitzvah of first fruits, and the beginning of the portion is with this matter (first fruits) – for the beginning (of every matter, even in human speech, and how much more so in holiness and Torah) is an introduction and has a connection to the continuation of the matter.

And it is necessary to understand: What is the connection between the mitzvah of first fruits and the covenant on the acceptance of the Torah and mitzvos – the entire Torah and mitzvos? Seemingly, first fruits is one specific mitzvah among all the mitzvos of the Torah, and it is tied with conditions and limitations: in time, in place, in person, and in species – specifically in the Land of Israel, at the time when the Temple stood; specifically from the seven species with which the Land of Israel is praised and from the choicest of them; specifically one who owns land in the Land of Israel, and land that is of

עד לסיום הפרשה ממש: "ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשו". [ותוכן זה נמשך גם בפרשיות שלאחריו זה (נצבים, וילך, האזינו וזאת הברכה), ששם מדבר (לא על מצוות פרטיות, אלא) על הברית על כללות התורה והמצוות וענינים כלליים [הקשורים בזה].

וכינון שהציווי והברית על כללות התורה ומצוות בא בהמשך אחד מיד לאחר מצוות בכורים, יש לומר שישנה ביניהם שכיכות בתוכן ענינם (כידוע הדיוק (בכל עניני תורה, וגם בסדר התורה).

ובפרט על-פי פרוש רש"י, ש" היום הזה ה' אלקיך מצוה גו' ושמרת ועשית אותם" היא ברכה שבאה בגלל קיום מצוות בכורים האמורה לפני זה (בת קול מברכתו "הבאת בכורים היום, תשנה לשנה" (הבאה)).

ויתרה מזו: הברית על כללות התורה ומצוות נאמרה באותה פרשה ביחד עם מצוות בכורים, והתחלת הפרשה היא בענין זה (בכורים) – שהתחלה (של כל דבר, אפילו בלשון בני אדם, ועל-אחת-כמה וכמה בקדשה ותורה) היא הקדמה ויש לה שכיכות להמשך הענין.

וצריך להבין מהי השכיכות בין מצוות בכורים והברית על מבלת התורה ומצוות – כל התורה ומצוות. לכאורה בכורים היא מצוה פרטית אחת בין כל מצוות התורה, והיא קשורה עם תנאים והגבלות בזמן במקום באיש ובמין – דוקא בארץ ישראל בזמן שבית המקדש היה קיים; דוקא מהשבועה מינים שנושבת בהם ארץ ישראל ומן המבחר שבהם; דוקא מי שיש לו חלק בארץ ישראל, וחלק משבת; אין קורין מקרא בכורים אלא בזמן שמחה – מעצרת ועד החג; ועוד

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

quality; one does not recite the reading of the first fruits except at a time of joy, from Shavuot until Sukkos; and more.

What is the connection of this with “This day Hashem your G-d commands you...” – which refers to all the mitzvos, with which the Jewish people are obligated at all times and in all places, as Rashi explains on the verse: “Every day they should be in your eyes as new, as if on that very day you were commanded regarding them.”

Also, it is necessary to understand regarding the name of the portion, Tavo: For many times regarding the names of the portions, the name of a matter expresses the content of the matter called by that name. And according to this, it requires explanation in our portion: Tavo means “coming” (the entry of the Jewish people into the Land of Israel).

And seemingly this is only the introduction and preparation for the fulfillment of the mitzvah of first fruits (and the other mitzvos), which must be fulfilled only after “you come into the land...” And nevertheless the entire portion – beginning with the mitzvah of first fruits, until also the covenant on the generality of all the mitzvos in our portion – is called by the name Tavo, which is only an introduction and preparation for the fulfillment of the mitzvos in the land!

(ב)

And this will be understood by first prefacing the novelty of the mitzvah of first fruits compared to other ways of giving praise and thanks to Hashem.

The content of bringing first fruits and the declaration of first fruits is the recognition that from Him, blessed be He, comes to us all the blessings in the world: with the blessing of Hashem, the Jew's field yields produce and fruits. Therefore, he gives to Hashem from the very first of all the fruit of the ground, from the earliest and choicest fruits of the field, and he acknowledges Hashem (and is not ungrateful) for the fruits with which Hashem blessed him and for all His kindnesses (the kindnesses of the Omnipresent) – “And you shall answer and say before Hashem

מהי השיכות של זה עם "היום הזה ה' אלקיך מצוה גו'" – שקאי על כל המצוות, שבהן מחיבים בני ישראל בכל זמן ובכל מקום, כפרוש רש"י על הפסוק: "בכל יום יהיו בעיניך חדשים כאלו בו". כיום נצטוו עליהם.

גם צריך להבין בנוגע לשם הפרשה "תבוא": דבר פעמים רבות בנוגע לשמות הפרשיות, ששמו של דבר מבטא את תוכן הדבר שנקרא בשם זה. ועל-פי-זה צריכים הסברה בפירושנו: "תבוא" – (פרושו בניסה) (של בני-ישראל לארץ ישראל).

ולכאורה הרי זו רק הקדמה והכנה לקיום מצות בכורים (ושאר המצוות) שצריכים לקיים לאחר שתבוא אל הארץ גו'. ואף-על-פי-כן נקראת כל הפרשה – החל מעצם מצות בכורים, עד גם הבקריה על כללות כל המצוות שבפירושנו – בשם "תבוא", שהוא אף ורק הכנה והקדמה לקיום המצוות בארץ!

ויוכן זה בהקדים החדוש במצות בכורים לגבי שאר האפנים בנתינת שבח והודאה לה.

התכן דהבאת בכורים ומקרא בכורים הוא ההכרה שמאמו יתברך הוא יגיע לנו כל הברכות בעולם; ברפת הקדוש-ברוך-הוא מביאה ליהודי את שפע התבואות והפרות בשדהו, ולכן הרי-הוא נותן לה' מראשית כל פרי האדמה, מהפרות הראשונים והמבחרים של השדה, ומזה לה' (ואינו כפוי טובה) עבור הפרות שבהם ברח אותו ה' ועבור כל חסדיו (חסדי המקום) – "וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", מספר חסדיו יתברך עלינו ועל כל עם ישראל דרך כלל.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

your G-d,” recounting His kindnesses upon us and upon all Israel in general.

The feeling of gratitude to Hashem for His kindnesses, and the expression of thanks and giving of praise to Hashem for this, is a general matter in the life of a Jew, beginning immediately upon awakening from his sleep with the recognition and declaration “I thank You before You... that You have restored my soul within me.” This is the foundation, the first gate to his service of Hashem, which continues in the blessings and prayers (such as “We will thank You... for our lives which are given into Your hand... and for Your miracles and goodness at all times, evening, morning, and afternoon”), and in the various blessings of enjoyment that a Jew recites, thanking Hashem throughout the day and every day, for every good and benefit he enjoys – and primarily the Grace after Meals (which is from the Torah) – “Who sustains the entire world with His goodness, with grace, kindness, and mercy...”

And furthermore: Even among the nations of the world, who believe and recognize that Hashem is the Creator of the world and its Ruler – there exists the practice of thanking Hashem for their sustenance and the like.

And this matter is emphasized even more according to the well-known teaching of the Baal Shem Tov (elaborated in detail by the Alter Rebbe), that the creation of the entire world is renewed every day and every moment. This is an unlimited kindness from Hashem, the Creator of the world, for every creature – which brings the creature to a deeper recognition and feeling that he and all that surrounds him are entirely dependent on Hashem’s constant kindness.

הַרְגֵשׁ הַהוֹדָאָה לַה' עַל חֲסִדָּיו וְאַמִּירַת הַתּוֹדָה וּנְתִינַת שִׁבְחָה וְהוֹדָאָה לַה' עַל זֶה, הוּא עֲנָנוּ כָּלֵלִי בְּחַיֵּי הַיְּהוּדִי, הַחֵל מִיָּד כְּשֶׁנֶּעוֹר מִשְׁנֵתוֹ עַל־יְדֵי הַכֶּכֶר וְהַצִּהָרָה "מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ .. שֶׁהִחְזַרְתָּ בִּי נִשְׁמָתִי". וְזֶהוּ הַיְסוֹד, הַשֹּׁעֵר הָרִאשׁוֹן לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם שְׁלוֹ, שֶׁנִּמְשָׁךְ בְּכָרְכוֹת וְהַתְּפִלוֹת (עַל־דֶּרֶךְ "נוֹדָה לָךְ .. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ .. וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עָרֵב וּבֹקֵר וְצֹהָרִים"), וּבְכָרְכוֹת הַנֶּהֱנִין הַשּׁוֹנוֹת וְהַרְבוֹת שִׁיְהוּדִי מְבָרֵךְ וּמוֹדָה לַה' בְּמִשְׁחָה כָּל הַיּוֹם, וּבְכָל יוֹם, עֹבוֹר כָּל טוֹבָה וְהַנָּאָה שֶׁנִּהְיָה, כּוֹלֵל – וְעָקֵר – בְּרֶפֶת הַמְּזוֹן (שֶׁהִיא מִן הַתּוֹרָה) – "הִנֵּן יְיָ אֱתָהּ הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּטוֹבוֹ בְּחֵן וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים כּוֹ"

וַיִּתְּרָה מִזֶּה: אֶפְלוּ בֵּין אֲמוֹת הָעוֹלָם, שֶׁמֵּאַמִּינִים וּמַכִּירִים שֶׁהַקְדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא הוּא בּוֹרֵא הָעוֹלָם וּמַנְהִיגוֹ – יִשְׁנֶה הַהִנָּהֶנָּה וְהוֹדָאָה לַה' עַל כָּל־כִּלְתָּם. וְכִיּוֹצֵא־בָּזֶה

וְדָבָר זֶה מְדַגֵּשׁ עוֹד יוֹתֵר עַל־פִּי תוֹרַת הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב הַיְּדוּעָה (נִתְבָּאָרָה בְּפֶרֶטִיּוֹת עַל־יְדֵי אֲדָמוֹ"ר הַנִּזְכָּר), שֶׁבְּרִיאַת כָּל הָעוֹלָם מִתְחַדָּשֶׁת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם וּבְכָל רֵגַע וְרֵגַע. שֶׁזֶּהוּ חֲסֵד בְּלִתִּי מִגִּבֹּל מִהַקְדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא בּוֹרֵא הָעוֹלָם לְכָל נִבְרָא – שֶׁמִּשְׁפִּיעַ עַל הַנִּבְרָא וּמַבִּיא לְהַכִּרָה וְלִהְרַגֵּשׁ עֲמֻקִּים יוֹתֵר, שֶׁהוּא וְכָל הַסּוֹבֵב אוֹתוֹ תְּלוֹי לְגַמְרֵי בְּחֶסֶד הַתְּמִידִי דִּהַקְדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

But in the mitzvah of first fruits we find a novelty – a deeper and more comprehensive expression of recognition and gratitude to Hashem: the Jew expresses his feelings of gratitude to Hashem for His kindnesses not only in speech, but he expresses it in a stronger manner – in action: he takes from the very first of all the fruit of the ground and brings it to the Temple, “You shall bring it to the house of Hashem your G-d,” to the place that Hashem will choose to cause His Name to dwell there, and he sets it down before Hashem, “And you shall place it before Hashem your G-d.”

And this expresses the full recognition that “to Hashem is the earth and its fullness,” that everything belongs to Hashem: the Jew does not suffice with the recognition that all his possessions come to him through the kindnesses and blessing of Hashem – rather, he shows, by bringing the first fruits, that even after receiving the abundance of the fruits, the fruits (and all his possessions) still belong to Hashem (since “to Hashem is the earth and its fullness”).

Therefore he brings the first of all the fruit of the ground (the earliest and choicest) “before Hashem your G-d”; this remains in the possession of Hashem. “Before Hashem your G-d” – he says this in a loud voice (“And you shall answer” – a term of raising the voice) and with joy, and his thought and intention is in this.

(ג)

And it can be explained: Our Sages say that the Jewish people are called “first fruits,” as it is written, “Like the first fruit on the fig tree in its beginning I saw your fathers,” and “Israel is holy to Hashem, the first of His produce.” Just as first fruits (from the word “firstborn”) are the first of the fruit of the earth, and the first fruits preceded everything – so too the Jewish people are the “first” of the world – before and higher than all that was created, for the thought of Israel preceded everything. And as our Sages said on the verse “In the beginning G-d created the heavens and the earth” – the world was created for the sake of Israel, who are called “the first of His produce.”

אָבֵל בְּמִצְוֹת בְּפִרְיֵי מִצְיָנוּ חֲדוּשׁ – בְּטוֹי עֵמֶק וְכוּלָּל יוֹתֵר שֶׁל הַפֶּרָה וְהוֹדָאָה לֵה': הִזְהוּדִי מְבִטָּא אֶת רִגְשׁוֹ תוֹדָתוֹ לֵה' עֲבוּר חֲסִדָּיו לֹא רַק בְּדַבּוּר, אֲלָא מְבִטָּא זֹאת בְּאוֹפֶן חֲזָק יוֹתֵר – בְּמַעֲשִׂים: הוּא לֹקֵחַ מִרְאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה, וּמְבִיא זֹאת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, "תְּבִיא בֵּית ה' אֱלֹקֶיךָ", אֵל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹקֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם, וּמִנִּיחַ לִפְנֵי ה', "וְהִנַּחְתּוּ לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ".

וְדָבָר זֶה מְבִטָּא אֶת הַהִפְרָה הַמְּלֵאָה שֶׁ"לֵה' הָאֲרֶז וּמְלוֹאָה", שֶׁהַכֹּל שֶׁיֵּד לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ-הוּא: הִזְהוּדִי אֵינוֹ מְסַתֵּפֵק בַּהִפְרָה שֶׁכָּל רְכוּשׁוֹ בָּא לוֹ בְּחֲסִדֵּי ה' וּבִרְכָּתוֹ יִתְבָּרֵךְ – אֲלָא הוּא מִרְאָה בְּהִבָּאת הַבְּפִרְיִים שֶׁגַּם לְאַחַר קִבְּלַת שְׂפַע הַפְּרוֹת שְׂיָכִים הַפְּרוֹת (וְכָל נִכְסָיו) עֲדִין לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא (כִּיּוֹן שֶׁ"לֵה' הָאֲרֶז וּמְלוֹאָה).

וְלָכֵן הִרְיֵהוּא מְבִיא אֶת "רְאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה" (הִרְאשׁוֹנִים וְהַמּוֹבְחָרִים) "לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ", זֶה נִשְׁאָר בְּרִשּׁוֹת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. "לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ", שְׂאוּמֵר זֹאת בְּקוֹל רֶם ("וַעֲנִיתָ" לְשׁוֹן הֶרֶם קוֹל) וּבְשִׂמְחָה, וּמִחֲשַׁבְתּוֹ וּכְוִנָּתוֹ בְּזֶה.

וַיֵּשׁ לומר הַבִּיאור בְּזֶה: חֲכָמֵינוּ לֹא אוֹמְרִים שֶׁבְּנֵי-יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים "בְּפִרְיִים", כְּמוֹ-שֶׁכְּתוּב "בְּכַפּוּרָה בְּתֵאנָה בְּרִאשִׁיתָהּ רְאִיתִי אֲבוֹתֵיכֶם", וְ"קָדַשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה' רְאשִׁית תְּבוּאָתָהּ", כִּיּוֹן שֶׁכָּשֶׁם שֶׁ"בְּפִרְיִים" (מִלְּשׁוֹן "בְּכוֹר") הֵם רְאשִׁית פְּרֵי הָאֲדָמָה, וְקָדְמוֹ בְּפִרְיִים לְכָל – כִּדּוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל הֵם הִרְאשִׁית דְּהַעוֹלָם – לִפְנֵי וְלִמְעַלָּה מִכָּל מַה שֶׁנִּבְרָא – "מִחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל קִדְּמָה לְכָל דָּבָר". וְכַמֵּאֲמַר-חֲכָמֵינוּ לְעֵלֵי-הַפֶּסוּק "בְּרִאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", שֶׁהַעוֹלָם נִבְרָא "בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָא "רְאשִׁית תְּבוּאָתָהּ".

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

And this applies not only to the collective souls of Israel above or the Jewish people as a whole below, but to each and every individual Jew, men, women, and children, as our Sages said: "Each and every person is obligated to say: for my sake the world was created."

Just as the first fruits must be brought to Jerusalem and placed in the Temple, "before Hashem your G-d" – so too it is regarding the Jewish people: being the "first fruits" of the world, the true place of the Jewish people, of every single Jew, is "before Hashem your G-d," in the Temple. For the essential and true being of a Jew (even as a soul in a body below) is his Divine soul, which is "literally a part of G-d above," until in the known expression – "Israel and the Holy One Blessed be He are entirely one."

Therefore, every single Jew, in whatever situation he is found, is bound and connected with Hashem. He therefore needs to be (also openly) "before Hashem your G-d." "Before" – both in its simple sense: before, close to Hashem, and in its inner sense: from the word "innerness" – in the inwardness of Hashem your G-d, "Israel and the Holy One Blessed be He are entirely one."

For although the whole world was created by Hashem, the world was created only as a means for Israel, who are called "first," and therefore its root does not reach into the inwardness ("before") of the will and intent of Hashem your G-d. By contrast, Israel are the "first fruits" ("first") – the purpose is in them themselves, and all other things were created for the sake of Israel, since "Israel and the Holy One Blessed be He are entirely one," and therefore they are connected with the "before" (the inwardness of) Hashem your G-d.

וזה מתחכם לא רק לכללות נשמות ישראל למעלה או
כללות עם ישראל למטה, אלא לכל-אחד ואחד פרטי
מישראל למטה, אנשים נשים וטף,
במאמר-הקמינו-ל: "כל אחד ואחד חייב לומר
".בשבילי נברא העולם

כשם שאות הפורים בפשטות צריכים להביא
לירושלים ולהניח בבית המקדש, "לפני ה' אלקיך"
– כן הוא בנוגע לבני-ישראל: בהיותם "הפורים"
של העולם, הרי "המקום" האמתי דבני-ישראל,
דכל-אחד ואחד מישראל, הוא "לפני ה' אלקיך",
בבית המקדש. כיון שהמציאות העקרית והאמתית
של יהודי (גם כנשמה בגוף למטה) היא הנפש
האלקית שלו, שהיא "חלק אלוהה ממעל ממש", עד
בלישון הידוע – "ישראל וקדש-א-בריה-הוא כלא
חד".

ולכן, כל-אחד ואחד מישראל, בכל מצב שנמצא,
קשור ומחבר עם הקדוש-ברוך-הוא, ולכן צריך הוא
להמצא (גם בגלוי) "לפני ה' אלקיך". "לפני" – הן
בפרוש הפשוט: לפני בסמיכות להקדוש-ברוך-הוא,
והן בפרוש הפנימי: מלשון "פנימיות" – בפנימיות
"ה' אלקיך", "ישראל וקדש-א-בריה-הוא כלא חד

כיון שהגם שכל העולם נברא על-ידי
הקדוש-ברוך-הוא, אף העולם נברא רק באמצעי
בשביל ישראל שנקראו "ראשית", ובמילא אין
שרשו ואין הוא מגיע בפנימיות ("לפני") הרצון
והפונה דהג' אלקיך; מה-שאין-כן ישראל הם
"פורים" ("ראשית") – התכלית היא בהם גופא,
וכל שאר הדברים נבראו בשביל ישראל, כיון
ש"ישראל וקדש-א-בריה-הוא כלא חד", ולכן
".קשורים הם עם "לפני" (הפנימיות ד) "הג' אלקיך

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

And as “Hashem” (from the term “sustains”) becomes “your G-d” (singular, not plural), your strength and your life – since every single Jew, even as a soul in a body below (deriving sustenance from Hashem as He is clothed in “your G-d,” your strength and your life) – is on the level of “first fruits.” As mentioned above, every single person must say, “For my sake the world was created.” And there is no distinction in this between one Jew and another; rather, every single Jew – even one on a low level outwardly – must say: “For my sake the world was created.”

And from this it is also understood that this – that a Jew is “before Hashem your G-d” – must permeate the entire life of the Jew in general, and also in detail. A Jew must feel that every detail of his life is a matter of “first fruits” to Hashem: not only when he is engaged in G-dly matters, learning Torah and fulfilling mitzvos, but even when he is involved in mundane matters of livelihood and the like – since these are the permissible matters of a Jew, they too belong to the concept of first fruits, and therefore they must be permeated with the greatest loftiness, holiness, and exaltedness, fitting for something that is “before Hashem your G-d.”

And even when it is a matter of one single thought, word, or action, which seems insignificant compared to his other thoughts, words, and deeds – since it is the thought, word, or deed of a Jew, this too is part of the “first fruits” which belong in the Temple, “before Hashem your G-d”!

וּכְפִי שֶׁ"הוֹנִי" (מְלִשׁוֹן "מִהֲנֶה") נַעֲשֶׂה "אַלְקִיָּהּ" (לְשׁוֹן יְחִיד, לֹא "אַלְקִיָּכֶם"), "כִּכְהֹן וְחִיּוֹתָהּ" – בֵּינוֹן שְׁכָל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל – גַּם כִּפִּי שֶׁנִּמְצָא כְּנִשְׁמָה בְּגוֹף לְמַטָּה (שְׁנִתְּהִינָה מִשָּׁם הוֹנִי כִּפִּי שֶׁנִּתְּלַבֵּשׁ בְּ"אַלְקִיָּהּ", "כִּכְהֹן וְחִיּוֹתָהּ") – הוּא בְּדֶרֶגַת "בְּפוֹרִים", בְּנִזְכֵּר־לְעֵיל שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד חַיֵּב לוֹמַר "בְּשִׁבְלִי נִבְרָא הָעוֹלָם". וְאִין מַחֲלָקִים בִּזְהָ בֵּינוֹן יְהוּדִי אֶחָד לְאַחֵר, אֵלָּא כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִמֶּנּוּ – אֶפְלוּ כִּזֶּה שֶׁנִּמְצָא בְּדֶרֶגָא נְמוּכָה (בְּחִיצוֹנִיּוּת) – חַיֵּב לוֹמַר "בְּשִׁבְלִי נִבְרָא הָעוֹלָם".

וּמִזֶּה מוֹבֵן גַּם, שֶׁזֶּה שִׁיְהוּדִי הוּא "לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיָּהּ" צָרִיף לְחִדּוֹר בְּכָל חַיֵּי הַיְּהוּדִי בְּכָלֵל, וְגַם בִּפְרָט. יְהוּדִי צָרִיף לְהַגִּישׁ שְׁכָל פָּרֵט בְּחִיּוֹ הוּא עֲנֵנוֹן שֶׁל "בְּפוֹרִים" לְהַקְדֹּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא: לֹא רַק כְּאֲשֶׁר הוּא עוֹסֵק בְּעֲנִינִים אֱלֹקִיִּים, לְמוֹד הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמִּצְוֹת, אֵלָּא אֶפְלוּ כְּאֲשֶׁר הוּא מִתְּעַסֵּק בְּעֲנִינֵי חוּלִין דְּפִרְנָסָה וְכִדּוּמָה – הֲרִי בֵּינוֹן שֶׁהֵם דְּבָרֵי הָרִשׁוּת שֶׁל יְהוּדִי, שִׁיָּכִים גַּם הֵם לְעֲנֵנוֹן הַבְּפוֹרִים, וּבְמִילָא צָרִיכִים הֵם לְהִיּוֹת חִדּוּרִים בְּהַתְּנַשְׂאוֹת וְהַקְדָּשָׁה הַמְּלָאָה וְהַבְּעִלִּית בִּיּוֹתֵר, כַּמֵּתָאִים לְעֲנֵנוֹן שֶׁנַּעֲשֶׂה "לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיָּהּ".

וְאֶפְלוּ כְּאֲשֶׁר מְדַבֵּר אוֹדוֹת מִחֻשְׁבָּה, דְּבוּר אוּ מַעֲשֶׂה אֶחָד וְיָחִיד, שֶׁנִּבְרָא חֶסֶר חֲשִׁיבוּת בִּיחֹס לְשֹׁאֵר מִחֻשְׁבוֹתָיו, דְּבוּרָיו וּמַעֲשָׂיו – הֲרִי בְּהִיּוֹתָם מִחֻשְׁבָּה, דְּבוּר אוּ מַעֲשֶׂה שֶׁל יְהוּדִי, הֲרִי־זֶה חֵלֶק מִ"בְּפוֹרִים" "שִׁשְׁיָכִים לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ", "לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיָּהּ"!

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

The explanation is, as mentioned above: since this is a part of the life of the Jew – for the Jew is “entirely one” with Hashem, and he is not a means to something else, but the intent and the purpose is in him himself – it is understood that so it is also with regard to the details of his life. Every detail that a Jew does, every thought, word, or action of his, and at every moment in time and point in place that he is found – even a single one that seems small in value – is part of the “first fruits” that stand “before Hashem your G-d” in the Temple, “The sanctuary, O L-rd, which Your hands have established.”

And also at this very moment and in this very place (even if it is only temporary) he has the obligation to say: “For my sake the world was created” – since all matters were created for the service of the Jew (in thought, word, or action) at this specific time and place. As is known: “A man’s steps are established by Hashem” (like “The sanctuary, O L-rd, which Your hands have established”). Until the Jew has the power and authority to effect change and renewal in time and place – “Israel sanctify the times” (i.e. they sanctify the festivals), and likewise concerning the sanctification of place (through building synagogues and the like).

וההסברה בזה היא, כנזכר לעיל: כיון שזהו חלק מחיי היהודי – שיהודי הוא “כלא חד” עם הקדוש-ברוך-הוא, ואין הוא אמצעי לדבר אחר, אלא הפונה והתכלית היא בו גופא – הרי מובן, שכן הוא גם בנוגע לפרטי חיו, שכל פרט שיהודי עושה, כל מחשבה דבור או מעשה שלו, ובכל רגע בזמן ונקודה במקום שבו הוא נמצא – אפלו אחד ויחיד וקטן ערך (לפי ערך) – הוא חלק מ”בכורים” שנמצאים “לפני ה' אלקיך” בבית המקדש, “מקדש אדני כוננו יידי”.

וגם ברגע זה ובמקום זה (אפלו אם זהו רק דבר ארעי) יש לו את החיוב לומר “בשבילי נברא (כל) העולם”, כיון שכל הענינים נבראו בשביל עבודתו של יהודי (במחשבה, דבור או מעשה) בזמן ומקום מסוים זה ונקא, כידוע ש”מה” מצעדי גבר כוננו” (על-דרך “מקדש אדני כוננו יידי”). [עד שליהודי יש את הכח והבעל-הביתיות לפעל שנוי וחדוש בזמן והמקום – “ישאאל דקדשינהו לזמנים” (=שמשקדשים את המועדים), ועל-דרך-זה בנוגע לקדוש המקום ((על-ידי בננו בית-הכנסת וכיצא-בזה)].

(ד)

According to this, the innovation of the mitzvah of first fruits compared to other forms of thanks and praise to Hashem is understood: the inner idea in first fruits – that they reveal how the true being of the Jewish people is one with Hashem, and therefore all their details are “before Hashem your G-d” – is reflected in the actual fulfillment of the mitzvah of first fruits, by the Jewish people. It is not only thanks in speech, but also in action – when they bring the physical fruits “before Hashem your G-d,” and they remain in the possession of Hashem; the physical fruits are transformed into holiness.

על-פי-זה מובן החדוש דמצות “בכורים” לגבי שאר האפנים בהודאה ושבח לה': הענין הפנימי ב”בכורים”, שמגלים איה המציאות האמתית דבני-ישראל היא דבר אחד עם הקדוש-ברוך-הוא, ולכן כל פרטיהם – הם “לפני ה' אלקיך” – משתקף בקיום מצות “בכורים” בפשטות (על-ידי בני-ישראל), שאין זו רק הודאה בדבור, אלא גם במעשה – שמביאים את הפרות הגשמיים “לפני ה' אלקיך” והם נשארים ברשותו של הקדוש-ברוך-הוא, הפרות הגשמיים נהפכים לקדושה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

And this penetrates into the being of the Jew who brings the first fruits – in his thought, speech, and action – that he (the Jew) becomes the “speaker” (the source) who speaks and sings the praise of Hashem – “And you shall answer and say before Hashem your G-d.” And all those around – including the priest who is in those days, and even Hashem Himself, so to speak – stand and listen to his words.

This is not only in the sense of Creator and created being – that the created being thanks Hashem for the flow of life and kindness, but the Creator and the created remain two separate things, as mentioned above. Through fulfilling the mitzvah of first fruits, it is revealed below, in this lowest world, how the Jewish people (as souls in bodies) are the “first fruits” (“the beginning”) of the whole world – for whose sake the entire world was created.

(ה)

From this is understood the general concept in the mitzvah of first fruits that connects it with the entirety of Torah and mitzvos: first fruits reveal the ultimate purpose of fulfilling the whole Torah and mitzvos – that for a Jew, even as he is a soul in a body in this physical world, it should be openly felt that he is the “first fruits” (“the beginning” of the whole world) – by being one with Hashem, “before Hashem your G-d,” for “Israel and the Holy One, blessed be He, are entirely one.”

(ו)

Furthermore, and in deeper measure: that the Jewish people are “first fruits” – “the thought of Israel preceded everything” – is even with regard to Torah. For although “Bereishis” – “two beginnings”: for the Torah, which is called “the beginning of His way,” and for Israel, who are called “the beginning of His produce.” Two things preceded the world: Torah and Israel, and I do not know which preceded. But when it says, “Command the children of Israel, speak to the children of Israel,” I say Israel preceded, since all the Torah are commands to Israel.

וְזֶה חֹדֶר בְּמִצְיָאוֹתָיו שֶׁל הַיְּהוּדִי הַמְבִיא אֶת הַבְּכוֹרִים, בְּמַחֲשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֶׂה שָׁלוּ – שֶׁהוּא (הַיְּהוּדִי) נֶעֱשֶׂה "הַאוֹמֵר" (הַמְקוֹר) שֶׁאוֹמֵר וּמְזַמֵּר אֶת שִׁבְחוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא – "וְעֲנִיתָ וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ", וְכָל הַסּוֹבְבִים, כּוֹלָל הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּיָּמִים הָהֵם, וְגַם הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ כְּבִיכּוֹל, עוֹמְדִים וּמִקְשִׁיבִים לְדַבְּרוֹ.

לֹא רַק כְּהֵיחָס דְּבוּרָא וְנִבְרָא שֶׁהִנֵּבְרָא מוֹדָה לֵה' עַל הַשְּׁפָעַת הַחַיּוּת וְהַחֲסֵד, אֲבָל הַבוּרָא וְהִנֵּבְרָא נִשְׁאָרִים שְׁנֵי דְּבָרִים נִפְרָדִים, בְּנוֹזְכֵר-לַעֲיִל. עַל-יְדֵי קִיּוּם מִצְוַת "בְּכוֹרִים", מְגַלִּים לְמַטָּה בְּעוֹלָם-הַנֶּהָה הַתַּחְתּוֹן, אִיךָ שֶׁבְּנֵי-יִשְׂרָאֵל (בְּהִיוֹתָם נִשְׁמוֹת בְּגוּפִים) הֵם "בְּכוֹרִים" ("רִאשִׁית") דְּכָל הָעוֹלָם, שֶׁבְּשִׁבְלָם נִבְרָא כָּל הָעוֹלָם.

מִזֶּה מוֹבֵן הָעֲנִין הַכָּלְלִי בְּמִצְוַת-בְּכוֹרִים שֶׁמִּקְשָׁר אוֹתָהּ עִם כָּל־לוֹת הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת: "בְּכוֹרִים" מְגַלִּים אֶת הַתַּכְלִית דְּקִיּוּם כָּל הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת – שֶׁאַצֵּל יְהוּדִי, גַּם כִּפִּי שֶׁהוּא נִמְצָא נִשְׁמָה בְּגוּף בְּעוֹלָם-הַנֶּהָה הַגָּשְׁמִי, יִרְגֵּשׁ בְּגִלּוּי שֶׁהוּא "בְּכוֹרִים" ("רִאשִׁית") שֶׁל כָּל הָעוֹלָם – בְּהִיוֹתוֹ דְּבָר אֶחָד עִם הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, "לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ", "יִשְׂרָאֵל וְקֹדֶשׁ-בְּרִיךְ-הוּא כֶּלָּא יִחַד".

יִתְרָה מִזֶּה וּבְעֵמֶק יוֹתֵר: זֶה שֶׁבְּנֵי-יִשְׂרָאֵל הֵם "בְּכוֹרִים" – "מִמַּחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל קֹדֶמָה לְכָל דְּבָר" – הוּא אֶפְלוּ לְגַבִּי תוֹרָה. כִּיּוֹן שֶׁהֵגֵם שֶׁ"בְּרִאשִׁית" – ב' "רִאשִׁית", בְּשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרָאת "רִאשִׁית דְּרַכּוֹ" וּבְשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָא "רִאשִׁית תְּבוּאָתָהּ". שְׁנֵי דְּבָרִים קִדְּמוּ לְעוֹלָם תּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל, וְאִינִי יוֹדֵעַ אִיזָה מֵהֶם קוֹדֵם – אִדּוּ כִּשְׁהוּא אוֹמֵר "צוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" "דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" אוֹמֵר אֲנִי "יִשְׂרָאֵל". כִּיּוֹן שֶׁכָּל הַתּוֹרָה הִיא צְוִיּוּתִים לְיִשְׂרָאֵל.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

However, the meaning is not that Israel, being prior to Torah, has no connection to Torah, G-d forbid. This is clear from the very fact that the one word “Bereishis” includes two “beginnings”: Torah and Israel. That is, although outwardly Torah and Israel are two things, in truth and in essence they are one thing: the Jewish people are bound with Torah (“for they are our life and the length of our days”), and Torah is bound with the Jewish people, for the whole Torah is commands to Israel.

The meaning of “Israel preceded Torah” is in the sense of cause and effect, so to speak: Torah was given for the sake of the Jewish people (commands to Israel). Therefore, saving a life overrides the entire Torah, and not the reverse. The fulfillment of Torah is not relevant without the Jewish people – they are needed to accept and observe the Torah (“an inheritance of the congregation of Jacob”).

Whereas the existence of Israel is relevant even if a person transgresses Torah and mitzvos, G-d forbid – as our Sages said, “Even though he sinned, he is still Israel.” Since the Jewish people are above Torah, this is revealed in the matter of teshuvah – that even one who transgressed the Torah can repent, since his soul reaches a place that is higher than Torah (“They asked Torah... They asked Hashem... He said: let him do teshuvah and he will be atoned for”).

But since Torah comes together with Israel (“two beginnings”), except that in this itself – “Israel preceded” – it is understood that the very being of Israel is bound to Torah, since the Jewish people are in essence bound with Hashem, and therefore also with His wisdom and will (Torah, for “Torah and the Holy One, blessed be He, are one”).

אָמנם אין פּרשׁת׳ קי״ו, שְׁלִישׁתֵּי יָמִים קִדְמוֹ וּלְמַעַל מִן הַתּוֹרָה, אֵין שׁוֹם שְׂיָכוּת עִם הַתּוֹרָה חֵס וְשָׁלוֹם – כַּמּוּבָן מִזֶּה גּוֹפֵא שֶׁהַתּוֹרָה הָאֶחָת “בְּרֵאשִׁית” כּוֹלֶלֶת ב’ “רֵאשִׁית”: תּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל. כְּלוּמָר, שְׁאֵף־עַל־פִּי שְׂבָגְלוּי תּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל הֵם שְׁנֵי דְבָרִים, אֶבֶל בְּאַמֶּת וּבְעֶצֶם הֵם דָּבָר אֶחָד: בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, קְשׁוּרִים עִם תּוֹרָה (“כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאַרְךְ יָמֵינוּ”), וְתּוֹרָה קְשׁוּרָה עִם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל – כָּל הַתּוֹרָה הִיא “צְוִיִּים לְיִשְׂרָאֵל”.

וּהַפְּרוּשׁ בְּזֶה “שְׁלִישׁתֵּי יָמִים קִדְמוֹ” לַתּוֹרָה הוּא עַל־דֶּרֶךְ סִבָּה וּמִסּוּבָב כְּבִיכּוֹל: תּוֹרָה נִתְּנָה בְּשִׁבְלֵי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל (צְוִיִּים לְיִשְׂרָאֵל), וְלִכֵּן פָּקוּדַת נֶפֶשׁ דּוֹחָה כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְלֹא לְהִפָּךְ. קִיּוֹם הַתּוֹרָה אֵינוֹ שִׁיף לְלֹא בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, צְרִיכִים אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּקְבְּלוּ וְיִקְיָמוּ (“אֵת הַתּוֹרָה”) (“שֶׁהִיא מוֹרֶשֶׁה קֹהֶלֶת יַעֲקֹב”).

מִה־שְׁאִינ־כֵּן קִיּוֹם יִשְׂרָאֵל שִׁיף אֶפְלוֹ אִם אָדָם עוֹבֵר עַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֵס וְשָׁלוֹם – כַּמּאֲמַר־חֲכָמֵינוּ “לֹא אֶף־עַל־פִּי שֶׁחָטָא יִשְׂרָאֵל הוּא”. כִּיּוֹן שֶׁבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הֵם לְמַעַל מִן הַתּוֹרָה – כְּפִי שֶׁזֶּה מִתְבַּטֵּא בְּגִלּוּי בְּעִנְיַן הַתְּשׁוּבָה, שֶׁאֶפְלוֹ מִי שֶׁעָבַר רַחֲמָנָא־לְצֻלָּן עַל הַתּוֹרָה, יְכוּל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׁמָתוֹ מַגִּיעָה בְּ“מְקוֹם” שֶׁהוּא לְמַעַל מִן הַתּוֹרָה (“שֶׁשְׁאֵלוֹ לַתּוֹרָה כּוֹ”, שֶׁאֵלוֹ לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא כּוֹ”, אָמַר יַעֲשֶׂה “תְּשׁוּבָה וְיִתְפַּכֵּר לוֹ”).

אֶבֶל כִּיּוֹן שֶׁהַתּוֹרָה בָּאָה בְּיַחַד עִם יִשְׂרָאֵל (“ב’ רֵאשִׁית”) – אֵלֹא שֶׁבְּזֶה גּוֹפֵא – “יִשְׂרָאֵל קִדְמוֹ” – הֲרִי מוּבָן, שֶׁעֶצֶם מִצִּיאוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל קְשׁוּרָה לַתּוֹרָה, כִּיּוֹן שֶׁבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל קְשׁוּרִים בְּעֶצֶם עִם הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְלִכֵּן גַּם עִם – חֲקֻמָּתוֹ וְרוֹצוֹנוֹ (“וְיִתְבָּרַךְ”) (“אוֹרֵי־תֵא וְקֹדֶשׁ־אֲבִירֵי־הוּא כָּלֹא חַד

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

Therefore, the very being of Israel itself (in that they are one with Hashem) brings the Jew to fulfill Torah in actuality and openly, as the Rambam rules that the inner will of a Jew (even in a state when his evil inclination overpowers him) is always to do the will of Hashem – to be part of Israel, to want to do all the mitzvos, and to distance from sins.

But in the usual way – this very matter (that Israel preceded Torah) is revealed in actuality through Torah. For according to the order of avodah in the usual way, at the outset (from “a man of upright ways”), a Jew must learn Torah and observe its mitzvos, and through this the superiority of the Jew is revealed. Yet, even without this, it is possible that the essence of the Jewish people, as they are above Torah, be revealed – as this is expressed in the avodah of teshuvah, as mentioned above.

And the explanation in this: concerning the wording “three bonds are bound one with another – Hashem, Torah, and Israel,” the question is known: three things are bound through the intermediary of two bonds. What is the wording “three bonds”? One of the explanations: in addition to the bond of Israel with Hashem that is made through Torah, there is also a third bond between Israel and Hashem – inasmuch as Israel are higher than Torah, and on the contrary – they connect the Torah with Hashem (Who is above Torah).

That is to say, in Israel there are two levels: (a) the souls of Israel as they descend below into a body in this physical world, where they are an actual created entity, and because of the concealment and covering of the world, their bond with Hashem is not openly seen, and therefore they must reveal it through Torah – that even as it is below, Torah and Hashem are one; (b) and through this bond of Israel with Torah is revealed the essence of Israel, how Israel and Hashem are one, as they preceded and are higher than Torah.

ולכן מציאותם של ישראל עצמה (בהיותם חד עם קדשא-בריך-הוא) מביאה את היהודי לקיום התורה בפעל ובגלוי, כפסק-דין הרמב"ם שהרצון הפנימי דיהודי (אפילו במצב שיצרו תוקפן) הוא תמיד לקיים את רצון ה' – רוצה להיות מישראל ורוצה הוא "לעשות כל המצוות ולהתרחק מן העבירות".

אלא שעל-דרך הרגיל – ענין זה גופא (ש"ישראל קדמו לתורה") מתגלה בפעל על-ידי תורה, כי לפי סדר העבודה על-דרך הרגיל לכתחלה (מצד "אדם ישר הולך") צריך יהודי ללמוד תורה ולקיים מצוותיה, ועל-ידיה מתגלית מעלתו של יהודי. אבל גם לולא זה – שיף שיהיה גלוי העצם דבני-ישראל כפי שהם למעלה מן התורה (כפי שזה מתבטא בפעבודת התשובה, כנזכר לעיל).

והבאור בזה: בנוגע להלשון "תלת קשרין אנון מתקשרין דא בדא" [שלשה קשרים הם מתקשרים זה בזה], "קדשא-בריך-הוא אורייתא וישראל", ידועה השאלה: שלשה דברים מתקשרים באמצעות שני קשרים. מהו הלשון "תלת קשרין"? ואחד הביאורים בזה: נוסף על הקשר דישראל עם קדשא-בריך-הוא שנעשה על-ידי אורייתא, ישנו גם קשר שלישי בין ישראל וקדשא-בריך-הוא – כפי שישראל הם למעלה מאורייתא, ואדרבה – הם מחברים את התורה (עם קדשא-בריך-הוא) (שלמעלה מהתורה).

כלומר, בישראל ישנן שתי דרגות: (א) נשמות ישראל כפי שהן יורדות למטה בגוף בעולם הזה הגשמי, שבו הן "יש נברא ממשי", ובגלל ההעלם והסתר דהעולם, לא נראה בגלוי הקשר שלהן עם קדשא-בריך-הוא, ולכן צריכים לגלות זאת על-ידי אורייתא – שגם בהיותה למטה "אורייתא וקדשא-בריך-הוא כלא חד"; (ב) ועל-ידיה (הקשר דישראל עם אורייתא) – מתגלה העצם דישראל, כפי ש"ישראל וקדשא-בריך-הוא כלא חד", כפי שהם קדמו ולמעלה מן התורה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

And therefore the Jewish people have the power to influence and innovate in Torah, to the extent that they connect Torah with Hashem as He is above Torah (as mentioned above). And it may be said that since the Jewish people – even as they are below – are “first fruits,” “before Hashem your G-d,” therefore even below there is the essence of the Jewish people as they are above Torah. And this is revealed openly in the matter of teshuvah, as mentioned above.

And as is also understood from the saying of our Sages mentioned above, that “each and every one is obligated to say: for my sake the world was created.” This includes (in the simple sense) every single Jew, even an unlearned one who has no revealed connection to Torah. And as hinted in the wording of our Sages: “even at the time when the world was created” – which was before the giving of the Torah and before the command to study Torah – he must say: “for my sake the world was created.”

And it may be said that this is expressed in practice with regard to a child and infant in Israel (before he begins to speak and be connected to Torah learning openly), and likewise one small in knowledge who still has no revealed connection to Torah (not by his fault, G-d forbid, but like a child who was taken captive among idolaters). Since Hashem has placed him in this state and he is not guilty of it, then although he has no revealed connection to Torah, he is also on the level of “first fruits,” belonging “before Hashem your G-d,” above all matters of the world, even higher than Torah, and all matters were created for him.

וְלָכֵן יֵשׁ לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת הַכֹּחַ לְהַשְׁפִּיעַ וּלְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה, עַד שֶׁהֵם מְחַבְּרִים אֶת הַתּוֹרָה וְקוֹדֶשׁ־אֱבִירֵי־הָהוּא שְׁלֹמֶעֱלָה מִהַתּוֹרָה (כַּנֶּזֶק לְעִיל). וְיֵשׁ לוֹמַר, שֶׁכֵּינּוּ שְׁבִנֵּי־יִשְׂרָאֵל – גַּם כְּפִי שֶׁהֵם נִמְצְאִים לְמִטָּה – הֵם "בְּכוֹרִים", "לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ" – הֲרִי גַם לְמִטָּה יִשְׁנֻ הַעֲצָם דְּבִנֵּי־יִשְׂרָאֵל כְּפִי שֶׁהֵם לְמַעַל מִן הַתּוֹרָה [וְעֵינָן זֶה מִתְבַּטֵּא בְּגִלּוֹי בְּעֵינָן הַתְּשׁוּבָה, כַּנֶּזֶק לְעִיל].

וְכַמּוֹכָן גַּם מִמָּאֹמֶר חֲכָמֵינוּ־ל' הַנֶּזֶק לְעִיל שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד חַיֵּב לוֹמַר "בְּשִׁבְלִי נִבְרָא הָעוֹלָם", שֶׁזֶה כּוֹלֵל (בְּפִשְׁטוּת) כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אֲפִלּוּ עַם־הָאֶרֶץ, שֶׁאֵין לוֹ שִׁיכוּת גְּלוּיָה לַתּוֹרָה. וְכַמּוֹמָז בְּלִשׁוֹן חֲכָמֵינוּ־ל': "אֲפִלּוּ בְּהִדְרָבָא דְּנִבְרָא הָעוֹלָם" – שֶׁהִיטָה לִפְנֵי מִתֵּן תּוֹרָה וּלְפָנֵי הַצּוּרִי עַל לְמוֹד "הַתּוֹרָה – חַיֵּב לוֹמַר "בְּשִׁבְלִי נִבְרָא הָעוֹלָם".

וְיֵשׁ לוֹמַר שֶׁזֶה מִתְבַּטֵּא בְּנוֹגֵעַ לְפַעֲלָה בְּנוֹגֵעַ לְתִינוּק וְקִטּוֹן בְּיִשְׂרָאֵל (קִדּוּם שְׁמִתְחִיל לְדַבֵּר וְשִׁיף לְלִמּוּד הַתּוֹרָה בְּגִלּוֹי), וְעַל־דִּרְדֵּר־זֶה קִטּוֹן בִּידְעוּת שֶׁעֲדִין אֵין לוֹ שִׁיכוּת גְּלוּיָה לַתּוֹרָה (שֶׁלֹּא בְּאֲשַׁמְתּוֹ חֵס וְשָׁלוֹם, אֲלֹא תִינוּק שֶׁנִּשְׁבָּה לְבִין הָעוֹבְדֵי־כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת). כֵּינּוּ שֶׁהִקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא הֶעֱמִידוּ בְּמַצָּב זֶה וְאֵין הוּא אִשָּׁם בְּכָף, אֲזִי הֵגַם שֶׁאֵין לוֹ שִׁיכוּת גְּלוּיָה לַתּוֹרָה, הֲרִי גַם הוּא בְּדִרְגַּת "בְּכוֹרִים", שֶׁשִּׁיף "לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ", שֶׁקָּדְמוֹ וְלִמַּעַל מִכָּל עֲנִינֵי הָעוֹלָם, וְאֲפִלּוּ קָדְמוֹ לַתּוֹרָה, וְכָל הָעֲנִינִים נִבְרָאוּ בְּשִׁבְלִי.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

That is to say, in the service of Hashem in practice there are two modes: (a) In the usual manner, the bond of Israel with Hashem is made through Torah, and therefore Torah study is equivalent to them all, and there is a constant obligation upon every Jew to learn Torah at every available moment, since upon this depends his existence and being. (b) But when speaking about a person in a state – not by his fault – in which he still has no revealed connection to Torah, there is by him the matter of “first fruits,” for whose sake everything was created. And on the contrary – this itself brings him to Torah, as mentioned above.

כלומר, שבעבודת השם בפעל ישנם שני אפנים: (א) על-דרך הרגיל נעשה הקשר הישיר אל וקדשא-בריך-הוא על-ידי אוריתא, ולכן "תלמוד תורה כנגד כלם", ויש חיוב תמידי על כל-אחד ואחד מישראל ללמוד תורה בכל רגע פנוי, כיון שבזה תלוי קיומו ומציאותו. (ב) אבל כאשר מדבר על אדם שנמצא במצב – שלא באשמתו – שבו עדין אין לו שיכות גלויה לתורה – אצלו נמצא ענין "הפכורים", שבשבילו נברא הכל. ואדרבה – זה גופא מביא אותו לתורה, כנזכר לעיל.

(ז)

It can be said that the general concept of the mitzvah of Bikkurim (the revelation of the greatness of Israel – as “first fruits” also in this physical world, even their precedence over the Torah) is also expressed in the passage of Mikra Bikkurim. The one bringing the first fruits declares: “And you shall answer and say before Hashem your G-d, An Aramean sought to destroy my father, and he went down to Egypt ... and Hashem took us out of Egypt ... and He gave us this land...” (Devarim 26:5–10). These events (Yaakov’s descent to Egypt, the Exodus, and the entry into the Land) are collective matters tied with all Israel in every generation.

ויש לומר שהענין הכללי במצותבפורים (הגלוי דמעלתם של ישראל – בפורים" גם בעולם-הזה הגשמי, עד מעלתם שקדמו לתורה) מתבטא גם במקרא בפורים", הפרשה שמביא הפכורים אומר: וענית ואמרת לפני ה' אאלהיך, ארמי אבד אבי ויירד מצרימה גו' ויוצאנו ה' ממצרים גו' ויתן לנו את הארץ הזאת גו'". שאלו (זרידת יעקב למצרים ויציאת מצרים והכניסה לארץ ישראל) הם ענינים כלליים הקשורים עם כל בני-ישראל בכל הדורות.

The content of the recitation is that despite “An Aramean sought to destroy my father” – Yaakov with Lavan, who pursued him and sought to uproot everything – and despite “he went down to Egypt and lived there with few,” and later “others came upon us to consume us,” this did not harm Yaakov and his sons. On the contrary: “He became there a great, mighty, and numerous nation,” in both quantity and quality.

תכן הקריאה הוא, שמבלי הכט על כך שארמי אבד אבי", שיעקב נמצא אצל לבן, ולכן בקש לעקר את הכל בשדוד אחר יעקב כו", ולאחר-כך (ועוד אחרים באו עלינו לכלותינו) ויירד מצרימה ויגר שם במתי מעט" (בשבועים נפש") – שכל זה היה לפני מתן תורה – הרי לא זו בלבד שזה לא פגע ביעקב ובניו חס ושלום, אלא אדרבה: ויהי שם לגוי גדול עצום ורב", הן בכמות והן באיכות.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

Already in Yaakov's lifetime this was evident, as his bed was complete. When he worried otherwise, his sons reassured him: "Hear O Israel (our father), Hashem is our G-d, Hashem is One. Just as there is only One in your heart, so too in our hearts." At that moment Yaakov proclaimed: "Blessed be the Name of the glory of His kingdom forever." Even in Egypt they maintained perfect unity with Hashem, "before Hashem your G-d."

And afterwards – despite "the Egyptians afflicted us" in the narrow straits and boundaries of the world – Hashem brought us out with a mighty hand, an outstretched arm, with awe, signs, and wonders, and brought us to this land flowing with milk and honey. This shows that Israel are the "first fruits" of the entire world, chosen before all else, even before Torah itself.

This reveals that Israel – even before Matan Torah, before their revealed connection to Torah – were already in the level of "first fruits," preceding everything, even Torah itself. This is expressed in "He became there a great nation... and Hashem took us out... and brought us to this land flowing with milk and honey."

(ח)

According to this, the law of Bikkurim is also sweetened, that Bikkurim require a vessel, as it is written: "and you shall put it in a basket." And in this law itself: if he brought them in vessels of metal, as was the custom of the wealthy who would bring their first fruits in baskets of silver and of gold, the priest takes the Bikkurim and returns the vessel to its owner. But if he brought them in vessels of willow or peeled branches and the like, as was the custom of the poor, then the Bikkurim and the baskets belong to the priests.

החל עוד בזמן יעקב, שזכה שמטתו שלמה", עד] שפאשר היה ליעקב חיש בזה, אמרו לו בניו: שמע ישראל (ישראל סבא) ה' אלֵינו ה' אחד, כִּשְׁמֵי שְׁאִין בְּלִבְךָ אֵלָּא אֶחָד כִּךְ אִין בְּלִבְנוּ אֵלָּא אֶחָד, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה פִּתַּח יַעֲקֹב אֲבִינוּ וְאָמַר בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד". שְׁגַם בְּהִיוֹתָם בְּמִצְרַיִם, אִין בְּלִבְנוּ אֵלָּא אֶחָד" – שְׁלֵמוֹת הָאֶחָדוּת עִם הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא, [לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ]

וגם לאחר־כֵּן – מבלי הכֵּס על כֵּף שוֹיָרְעוּ אֲתָנוּ הַמִּצְרַיִם וגו' ", בְּמִצְרַיִם וגוֹבִילִים דְּעוֹלָם, הָרִי וַיּוֹצֵאֵנוּ ה' מִמִּצְרַיִם בְּיָד חֲזָקָה וּבְזוֹרֵעַ נְטוּיָה וּבְמִרְאָה גְדֹלָה וּבְאִתּוֹת וּבְמִפְתִּיּוֹת ", עד וַיִּבְאֵנוּ אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיִּתֵּן לָנוּ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדִבְשׁ" – שֶׁהוּא כְּחוֹר בְּבִנְיֵי-יִשְׂרָאֵל כְּבַכּוּרִים" דְּכָל הָעוֹלָם; וְלָכֵן מְבִיאִים בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל – מִדָּה כְּנֻגָּה מִדָּה רַאשִׁית פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִתְּנָה לִי ה' וְהִנֵּחַתּוֹ לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ

שְׁעָנִין זֶה מִגְלָה אִיךָ שְׁבִנְיֵי-יִשְׂרָאֵל – גַּם לִפְנֵי מִתֵּן תּוֹרָה, לִפְנֵי שֶׁקִּבְּלוּ שְׂכִיכוֹת גְּלוּיָהּ לַתּוֹרָה לְמִטָּה – הֵם בְּדִרְגָּת בְּכּוּרִים", שֶׁקִּדְּמוּ לְכָל דָּבָר, אֲפִלּוּ לַתּוֹרָה, וְזֶה מִתְּגַלָּה עַל-יְדֵי-זֶה שְׁוִיָּה שֶׁם לְגוֹי גְּדוֹל עֲצוּם וְרַב", וְאַחֲרֵיכֵן וַיּוֹצֵאֵנוּ ה' מִמִּצְרַיִם בְּיָד חֲזָקָה וּבְזוֹרֵעַ נְטוּיָה וּבְמִרְאָה גְדֹלָה וּבְאִתּוֹת וּבְמִפְתִּיּוֹת ", עד וַיִּבְאֵנוּ אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיִּתֵּן לָנוּ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדִבְשׁ".

עַל-פִּי-זֶה יִמָּתֵק גַּם הַדִּין בְּכּוּרִים, שֶׁהַבְּכּוּרִים טְעוּנִין כְּלִי, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "וַיִּשְׁמֹת בַּטָּנָא", וּבְזֶה גּוֹפֵא הַדִּין הוּא, שֶׁהַבִּיאִים בְּכָלִי מִתְּכּוֹת כְּמִנְהַג הָעִשְׂרִים שֶׁמְבִיאִים בְּכּוּרִיָּהם בְּקָלָתוֹת שֶׁל כֶּסֶף וְשֶׁל זָהָב – נוֹטֵל הַכֹּהֵן הַבְּכּוּרִים וְחוֹזֵר הַכְּלִי לְבַעֲלָיו, וְאִם הַבִּיאִים בְּכָלִי עֲרָבָה וְחִלָּף וְכִיּוֹצֵא בָהֶן, כְּמִנְהַג הָעֲנִיִּים, הָרִי הַבְּכּוּרִים וְהַסֵּלִים לַכֹּהֲנִים

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

The completeness of the revelation of Israel's greatness as Bikkurim is that even as they are found in a vessel – a soul in the vessel of the body (a limitation), even in a poor vessel (there is no poor except in knowledge of G-d) – it is recognized there that they are Bikkurim. And more: Bikkurim require a vessel – they come before Hashem your G-d specifically through a vessel.

Until specifically a vessel made from the simplest things (of this lowest world, lower than which there is none) becomes united with the Bikkurim, in such a way that “the Bikkurim and the baskets belong to the priests.” Even the vessel itself becomes on the level of “before Hashem your G-d.”

More than this: by this it is effected that there will be “and you shall put it in a basket” – basket (טנא) is an acronym for Taamim, Nekudot, Otiyot (cantillation marks, vowels, letters). That there should be the completeness of Torah, in addition to the letters and vowels – also the cantillation. And in such a way of “and you shall put” the Bikkurim, that the Jew places them inwardly in the Taamim, Nekudot, Otiyot of Torah.

(ט)

(9) According to the above it will be understood (more deeply) the connection of the mitzvah of Bikkurim with the continuation of the portion about the covenant concerning the totality of Torah and mitzvot. Beyond what was mentioned earlier (section 5), that Bikkurim reveal the content of all Torah and mitzvot: Bikkurim – the essential greatness of Israel (that they preceded the Torah) – this is the beginning and foundation of all Torah and mitzvot.

Since Israel and the Holy One, blessed be He, are one, Hashem (from the outset) makes a covenant with Israel that unites Him with Israel (like the union of the two parts of the covenant). In a revealed way below, this is expressed in practice and revealed by “you shall therefore keep the words of this covenant,” as Israel accept upon themselves and fulfill the Torah and mitzvot.

שְׁלֵמוֹת הַגְּלוּי דְּמַעֲלָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּבַחֲיִנַת בְּכוֹרִים
הִיא בְּזֶה, שְׁגָם כָּפִי שֶׁהֵם נִמְצְאִים בְּכָלִי, נִשְׁמָה בְּכָלִי
הַגּוֹף (מִגִּבֹּל), עַד אֲפִלּוּ בְּכָלִי עֲנִי (אֵין עֲנִי אֲלֵא
בְּדַעַת יי), נִכָּר שֶׁם שֶׁהֵם בְּכוֹרִים. וְאִדְרָבָה: הַבְּכוֹרִים
טְעוּנִין כָּלִי – בָּאִים לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ דִּוְקָא עַל יְדֵי כָלִי.

עַד שֶׁדִּוְקָא כָלִי שֶׁעֲשׂוּי מִדְּבָרִים הַכִּי פְּשׁוּטִים (מַעוֹלָם
הֵנָּה הַתְּחִלָּה שֶׁאֵין תְּחִלָּתוֹן לְמִטְוָה מִמֶּנּוּ) מִתְאַחֵד עִם
הַבְּכוֹרִים, בָּאֲפִן שֶׁהַבְּכוֹרִים וְהַסְלִים לִפְנֵיהֶם, שְׁגָם
הַכָּלִי עֲצָמוֹ נִעֲשֶׂה בְּדִרְגָּתָ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ.

וַיִּתְּרָה מִזֶּה: עַל־יְדֵי זֶה נִפְעֵל שִׁיְהִיָּה "וַיִּשְׁמַת בְּטִנָּא",
טִנָּא רִאשִׁי תְּבוֹת טְעָמִים נִקְדוֹת אוֹתִיּוֹת – שִׁתְהִיָּה
הַשְׁלֵמוֹת דְּתוֹרָה, נוֹסָף עַל אוֹתִיּוֹת וְנִקְדוֹת הַתּוֹרָה –
גַּם טְעָמֵי הַתּוֹרָה, וּבָאֲפִן ד' "וַיִּשְׁמַת" אֶת הַבְּכוֹרִים
שֶׁהִיָּהוּ דִי "מִנִּיחַ" בְּפִנְיֵימִיּוֹת בְּ(טְעָמִים נִקְדוֹת אוֹתִיּוֹת
דְּ)תוֹרָה.

עַל־פִּי הַנּוֹזֵק לְעֵיל תּוֹבֵן (בְּעֵמֶק יוֹתֵר) הַשְׁיִיכוֹת
דְּמִצְוֹת בְּכוֹרִים עִם הַמִּשְׁוֹף הַפְּרָשָׁה עַל הַבְּרִית עַל
כָּלִיל הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת, נוֹסָף עַל הָאֵמֶר לְעֵיל (סְעִיף
ה), שֶׁבְּכוֹרִים מִגְלִים אֶת הַתִּכּוֹן דְּכָל הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת:
בְּכוֹרִים – הַמַּעֲלָה הַעֲצָמִית דִּישְׂרָאֵל (שֶׁקִּדְמוֹ לַתּוֹרָה)
– הוּא הַתְּחִלָּה וְהִסּוּד דְּכָל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת.

כִּינּוֹן שִׁישְׂרָאֵל וְקִדְשָׁא־בְּרִיָּהוּא כָּלָא חַד, עוֹשֶׂה
הַקְדוּשָׁא־בְּרִיָּהוּא (לְכַתְּחִלָּה) כְּרִיתַת בְּרִית עִם
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שֶׁמֵּאֲחֻדָּת אֶת הַקְדוּשָׁא־בְּרִיָּהוּא עִם
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל (כְּאֲחֻדָּת דְּשִׁנֵּי חֲלָקֵי הַבְּרִית), בָּאֲפִן גְּלוּי
גַּם לְמִטְוָה, וְזֶה מִתְגַּלֶּה בְּפִעֻל וּבְגִלּוּי עַל־יְדֵי
"וַיִּשְׁמַתְם אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת".

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

“This day Hashem your G-d commands you to do these statutes and judgments, and you shall keep and do them with all your heart and all your soul.” In such a way that it penetrates them completely, until it is seen openly in the world how “Hashem has made you today to be His treasured people ... and to set you high above all nations that He has made, for praise, fame, and glory.”

בְּיַיִשְׁרָאֵל מִקְבָּלִים עַל עֲצָמָם וּמִקְנֵימֵם אֶת הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת שֶׁל הַקְדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא, "הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מְצַוְךָ לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים, וְשִׁמְרָתָם וְעֲשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל לִבְכָּךְ וּבְכָל נַפְשְׁךָ", כִּךְ שְׂרֹאִים בְּגִלּוּי בְּעוֹלָם אֵיךְ "וְה' הָאֱמִירָךְ הַיּוֹם לְהִיּוֹת לְךָ לְעַם סֻגְלָה ... וּלְתִתְּךָ עֲלִיּוֹן עַל כָּל הַגּוֹיִם ...". לְתַהֲלָה וּלְשִׁם וּלְתִפְאָרֶת.

(י)

With this will also be understood in more detail the connection of Bikkurim to Rashi's commentary on the verse: “This day Hashem your G-d commands you” – every day they should be in your eyes as new, as if on that very day you were commanded.

וּבְזֶה תּוֹכֵן גַּם – בִּפְרָטִיּוֹת יוֹתֵר – הַשִּׁיכּוֹת דְּבִכּוּרִים-לְדָרַשֵׁת רַשִׁי" עַל-הַפָּסוּק "הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מְצַוְךָ" – "בְּכָל יוֹם יִהְיוּ בְּעֵינֶיךָ חֲדָשִׁים כְּאִלּוּ בּו"ב יוֹם נִצְטַוְתָּ עֲלֵיהֶם.

As stated earlier (section 3), since the purpose of Israel – in being Bikkurim – is within them themselves, and all is created for them, it is understood that every detail in a Jew's life, even one without revealed connection to Torah, has purpose in itself.

דָּבָר לְעֵיל (סְעִיף-ג), שְׁכִינּוֹן שְׁתַּכְלִית בְּיַיִשְׁרָאֵל – בְּהִיּוֹתָם "בִּכּוּרִים" – הִיא בָּהֶם גּוֹפָא, וְהַכֹּל נִבְרָא עֲבוּרָם, וְלָכֵן מוֹכֵן שְׁכָל פֶּרֶט בְּחֵי יְהוּדִי – אֲפִלּוּ בְּלִי שִׁיכּוֹת גְּלוּיָה לְתוֹרָה – יֵשׁ לוֹ תַּכְלִית בּוֹ עֲצָמוֹ.

Every moment in time, every point in place, every thought, speech, or act has a new and complete purpose. On this applies the obligation: “For my sake the world was created.” This includes that all matters of the world and all times are encompassed in that single moment.

כָּל רִגְעַ בְּזִמָּן, כָּל נִקְדָּה בְּמָקוֹם, כָּל מַחֲשַׁבָּה דְּבוּר אוֹ מַעֲשֵׂה יְחִיד – יֵשׁ לוֹ תַּכְלִית בּוֹ עֲצָמוֹ. עַל-זֶה חֵל הַחַיּוּב לומר "בְּשִׁבְלִי נִבְרָא הָעוֹלָם", דְּהִינוּ, שְׁכָל עֲנִיגֵי הָעוֹלָם, כָּל הַרְגָּעִים בְּזִמָּן וְכו' נִכְלָלִים בְּרִגְעַ אֶחָד.

From this it is understood: the power to make Torah and mitzvos each day be in your eyes as new, even if he did the same service yesterday, comes specifically from Israel (Bikkurim).

מִזֶּה מוֹכֵן, שְׁהַפְּחָ לַפֶּעַל שְׁכָכַל יוֹם יִהְיוּ (תּוֹרָה וּמִצְוֹת) בְּעֵינֶיךָ חֲדָשִׁים, אֶף-עַל-פִּי שְׁעֲשֵׂה הָעֲבוּדָה ("גַּם לְפָנֶיךָ – כִּי דוֹקָא מִבְּיַיִשְׁרָאֵל ("בִּכּוּרִים).

Since all matters of the world are not ends for themselves, but only means for Israel and Torah, it is possible that a day or moment continues the work of the previous or prepares for the next. But Israel have the power to make every day truly new.

כִּיּוֹן שְׁכָל עֲנִיגֵי הָעוֹלָם – אֵין הֵם תַּכְלִית לְעֲצָמָם, אֲלֵא אֲמָצְעֵי לְדָבָר אַחֵר (בְּשִׁבְלִי יִשְׂרָאֵל וּבְשִׁבְלִי הַתּוֹרָה) – יִתְכַּן שִׁיּוֹם אוֹ רִגְעַ יִהְיֶה הַמִּשְׁפָּה לְעֲבוּדַת יוֹם שְׁלִפְנֵי, אוֹ הִכְנָה לְיוֹם שְׁלֵאֲחֵרִי. דוֹקָא לְבְּיַיִשְׁרָאֵל יֵשׁ אֶת הַכֹּחַ לְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם.

A true renewal – like the creation every day and moment ex nihilo by Hashem Himself. Thus every new moment becomes a new beginning in service of Torah and mitzvos, encompassing all his service until its end.

חֲדוּשׁ אֲמִתִּי – כְּמוֹ בְּכָל יוֹם וְרִגְעַ בְּהִיּוֹתָ יֵשׁ מֵאֵין עַל-יְדֵי הַקְדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא עֲצָמוֹ. וּבְכָל יוֹם וְרִגְעַ נַעֲשִׂית הַתַּחֲלָה חֲדָשָׁה בְּעֲבוּדַת הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת שְׁכָכַל בְּתוֹכּוֹ אֶת כָּל הָעֲבוּדָה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

Similarly, only Israel have the power to bring renewal even in Torah itself (since they preceded it), until it effects renewal in the learner himself – that he becomes a truly new person through his Torah study. Every day and moment – in a new manner.

בדמיון, דווקא בני־ישראל יש בכחם לחידוש בתורה עצמה (בשקיהם קודמים לה), עד לחידוש בלומד התורה עצמו, שנעשה באדם חדש ממש (על־ידי למוד התורה שלו). ובכל יום ורגע – באופן חדש.

(יא)

With this will also be understood the explanation of the name of the portion “Tavo.” Although “when you come (into the land)” is a preparation for fulfilling the mitzvos upon entering Eretz Yisrael, yet as an act and order of service of the Jewish people, in the word “Tavo” itself there is a purpose of its own.

That is, in this detail is included all aspects of service – not only as preparation for what comes after. This is also the meaning of the word “Tavo” itself: even at the beginning of a Jew’s service, when he has only reached “Tavo,” before mitzvah performance, he must enter it inwardly.

Knowing that in the “Tavo” itself is expressed the purpose of his service at that moment, which includes and grants the strength for the later service – “you shall inherit it and dwell in it,” the mitzvah of Bikkurim and its declaration, until the covenant in the continuation of the portion.

Furthermore, the name of the portion “Tavo” hints that the “coming” is in a sure way – it is not speaking of a command to enter, but that it will certainly be. “And it shall be when you come” means with certainty, even immediately fulfilled, until the mitzvah of Bikkurim is performed at once.

ובזה יובן גם הבאור בשם הפרשה “תבוא”: אף־על־פי ש“תבוא (אל הארץ)” הוא הנכנה והקדמה לקיום המצוות בפניסה לארץ ישראל – אבל בהיותה פעולה וסדר עבודה דבני־ישראל, יש בזה (“תבוא”) גופא תכלית לעצמו.

נוסף לזה שזו היא הקדמה לאחרונה (שכולל בפרט) זה את כל עניני העבודה. וזהו גם התכן דתבת “תבוא” עצמה: גם בהתחלת עבודתו של יהודי, כאשר הוא אוהז רק ב“תבוא” – עוד קדם קיום מצוה – צריך הוא להכנס בזה בפנימיות.

ביותר שם “תבוא” גופא מתבטאת תכלית עבודתו ברגע הזה, שכוללת ונותנת רק את הפח לעשות את העבודה שלאחר־הזה: “וירשתה וישבת בה”, ומצות הקצאת בכורים ומקרא בכורים, עד קבלות קיום הברית בהמשך הפרשה.

ולהוסיף, ששם הפרשה “תבוא” מרמז שם “תבוא” הוא בודאות (אין המדבר על הצווי להכנס לארץ ישראל) – וה“כי” מבטא את הסדר שבו זה יהיה – שזה דבר ודאי שיהיה “תבוא אל הארץ וירשתה וישבת בה”, ובאופן ד“והיה פי תבוא” – אין “והיה” אלא מיד, עד שמיד מקימים מצות בכורים.

(יב)

Concerning the above, there is a special connection with the month of Elul – the time of soul-accounting for the year past and preparation for the coming year. Elul, acronym of “Ani leDodi veDodi li,” is a time when every Jew feels close to Hashem, a closeness bound with love, as stressed in the expression “Dodi.”

לענין הנזכר־לעיל יש שיכותמיוחדת עם חידוש אלול. – הזמן של חשבון הנפש על השנה שעברה ושל ההכנה לשנה הבאה: “חידוש אלול” – ראשי־תבות “אני לדודי ודודי לי” – הוא זמן שכל־אחד מישראל מרגיש קרוב לה' וקרבה הקשורה באהבה, כמודגש ב“דודי”.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

As in the well-known parable of the Alter Rebbe: In Elul, the King is in the field, and then all who wish may approach Him. He receives them with a pleasant countenance and a smiling face, and each can request whatever he needs.

This emphasizes even more the theme of Bikkurim – the union of Israel with Hashem through closeness and love, regardless of one's revealed state. It is not conditioned on Torah knowledge or mitzvah observance – whoever wishes may approach, and Hashem receives all graciously.

This expresses the essential greatness of Israel – as “Reishis tevuasoh” of Hashem – bound with Him in deep love, regardless of external standing. This is especially stressed since “Ani leDodi” begins with Ani – the essence of the Jew, who from his own being connects with Dodi.

As it is written: “As water reflects face to face, so the heart of man to man.” When the lower heart longs in love for the Higher Man – “Ani leDodi” – this brings the response “Dodi li,” Hashem's love to Israel.

This power in the Jew (as he is in the state of Ani) to act and even to arouse the “Dodi li” expresses his being Bikkurim, standing before Hashem. To avoid “bread of shame,” this is revealed through his service in the world below that conceals G-dliness.

ובכפושל הידוע של אדמו"ר הנקון: שבחודש אלול הקדוש-ברוך-הוא הוא "במלך בשדה", ואז רשאים (ויכולים) כל מי שרוצה להקביל פניו, והוא מקבל את כלם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוקקות לכלם, וכל אחד יכול לבקש ממנו כל מה שצריך.

ובזה מדגש עוד יותר תוכן "בכורים" – התאחדות ישראל עם הקדוש-ברוך-הוא ומתוך קרבה ואהבה ("דודי") מצד יקרה של ישראל אצל ה', ונוסף לזה – אין בזה תנאים, שיש להיות תלמיד חכם או לומד תורה ומקנים מצוות, אלא כל מי שרוצה יכול לקבל פניו והוא מקבל את כלם בסבר פנים יפות.

וענין זה מדגיש את המעלה העצמית דישיראל – בהיותם "ראשית תבואתו" של ה', מאתדים עמו באהבה עמיקה בלי הבט על מעמדם ומצבם בגלוי. וזה נמצא בהדגשה יתרה ש"אני לדודי ודודי לי" מתחיל ב"אני" – מהותו של יהודי, בכל מצב שהוא – הוא מתקשר מעצמו ("אתערוותא דלתתא") עם "דודי" (ה'), וזה דוקא מביא אחר-כך גם "דודי לי".

ובכפושפיתוב "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם": על-ידי שלב האדם התחתון משתוקק באהבה לאדם העליון – "אני לדודי", הרי זה מביא אחר-כך "דודי לי" – לב האדם העליון לאדם התחתון.

ויש לומר, שזה שיש בכחו של יהודי (כפי שהוא במעמד "אני") לפעל זאת (ועד גם לעורר "דודי לי") – מבטא את כחו בהיותו "בכורים" שנומצאים "לפני ה' אלקיו", "ישראל וקדושא-ברוך-הוא פלא חד", וכדי שלא יהיה "נהמא דכסופא" – הרי-זה בא בגלוי על-ידי עבודתו ("אני") למטה בעולם המסתיר.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

Until this brings completeness in Torah observance – alluded to in the five acronyms of Elul: Torah, Avodah, Gemilus Chasadim, Teshuvah, and Geulah. As hinted in the word “Lev” (gematria 32), corresponding to the 22 letters of Torah drawn through the 10 powers of the soul, uniting Israel, Torah, and Hashem as one.

עד שְׁנָה מביא גם שְׁלֵמוֹת בקיום התורה – כמִרְמָז
בְּחֻמֵּשׁ רֵאשִׁי-תְבוֹת "אֶלוּל" – תורה, עבודה,
גְּמִילוּת חֶסֶדִים, תְּשׁוּבָה, גְּאֻלָּה. כמִרְמָז בְּמִלָּה "לב"
(מקום אֶהְבֵּת "דודי") – שֶׁהִיא בְּגִימָטְרִיָּא ל"ב,
בְּצֻרוֹף י' – כְּנֶגֶד כ"ב אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הַנִּמְשָׁכוֹת
עַל-יְדֵי י' כחות הַנֶּפֶשׁ, וְעַל-יְדֵי זֶה נֶעֱשֶׂה "לב" –
"יִשְׂרָאֵל אוֹרֵיתָא וְקִדְשָׁא-בְּרִידָה-הוּא כֹּלָא חַד",
".וְשְׁלֵמוֹת הַגְּלוּי ד' אֲנִי לְדוּדִי וְדוּדִי לִי"

(יג)

And from this there is the instruction for actual practice – regarding the soul-accounting that every person must conduct in the month of Elul, on the work of the year that has passed, in order to complete what is lacking or what was not done in wholeness; and also to arrange the proper preparations for the service of the coming year:

וּמִזֶּה יִשְׁנוּ הַלְמוּד לְפַעַל - בְּנוֹגַעֲלִשְׁבּוֹן הַנֶּפֶשׁ שְׁכָל
אֶחָד צָרִיד לַעֲרוֹךְ בְּחֻדֵּשׁ אֶלוּל עַל הַעֲבוּדָה דְּשָׁנָה
שֶׁעָבְרָה, עַל מִנַּת הַשְּׁלִים אֶת הַחֶסֶר אוֹ אֶת מֶה שֶׁלֹּא
נֶעֱשֶׂה בְּשְׁלֵמוֹת; וְגַם לַעֲרוֹךְ אֶת הַהִכָּנוּת הַמְּתַאיִמוֹת
לְעֲבוּדַת הַשָּׁנָה הַבָּאָה

Considering that each and every Jew is “first-fruits” whom they need to bring before Hashem your G-d in the Beis HaMikdash, and this must permeate his entire life, also in his mundane matters – not only on Shabbos and festivals, not only in Elul and Tishrei (which is filled with festivals¹²⁸), but throughout the entire year – it is understood how much he must be careful in everything he does.

בְּהַתְחַשֵּׁב בְּכָד שְׁכָל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא
בְּפוֹרִים" שְׂאוֹתָם צָרִיכִים לְהֵבִיא לִפְנֵי הוֹי' אֱלֹקֵינוּ
בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְזֶה צָרִיד לְחַדֵּר כָּכָל חַיּוֹ, גַּם בְּעִנְיָנֵי
הַחַל שָׁלוֹ – לֹא רַק בִּימֵי הַשְּׁבִת וְהַיָּמִים-טוֹבִים, לֹא
רַק בְּחֻדֵּשׁ אֶלוּל וְחֻדֵּשׁ תִּשְׁרִי (הַמִּרְבָּה
בְּמוֹעֲדוֹת¹²⁸), אֲלֹא בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנָה – מוֹכֵן עַד
בְּמָה צָרִיד הוּא לְהִזְהָר בְּכָל מֶה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה

Even when speaking about a single thought, speech, or deed that seems of little importance compared to his other thoughts, words, or deeds – when he contemplates this properly, that also this thought, speech, or deed is part of “first-fruits” that are brought to the Beis HaMikdash, before Hashem your G-d – and the Kohen that will be in those days supervises every one of his movements – certainly he will strive and strengthen himself that even the smallest thing, every single detail in his conduct, he will do with full attention and care.

אֲפֹלוּ כְּאִשֶּׁר מְדַבֵּר אוֹדוֹת מִחֻשְׁבָּה, דְּבוּר אוֹ מַעֲשֶׂה
יְחִידִי, שְׁנִירָאָה פָּחוֹת עָרַף בְּהַשְׁוֹאָה לְלִשְׁאָר
מִחֻשְׁבוֹתָיו, דְּבוּרָיו אוֹ מַעֲשָׂיו – אֲבָל כְּאִשֶּׁר מִתְבּוֹנֵן
בְּזֶה כְּרָאוּי, שְׁגַם מִחֻשְׁבָּה, דְּבוּר אוֹ מַעֲשֶׂה זֶה הוּא
חֵלֶק מִבְּפוֹרִים" שְׂמוּבָאִים לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, לִפְנֵי ה'
אֱלֹקֵינוּ – וְהַפְּהוּ אִשֶּׁר יִהְיֶה בִּימֵים הָהֵם מְשֻׁגָּח עַל
כָּל תְּנוּעָה שָׁלוֹ וְדֹאֵי שִׁישְׁתַּדֵּל וְיִתְחַזֵּק שְׁכָל דְּבַר הַכִּי
קָטָן, כָּל פֶּרֶט בּוֹדֵד בְּהִנְהָגָתוֹ, יַעֲשֶׂה בְּמִלּוֹא תְשׁוּמַת
הַלֵּב וְהִזְהִירוֹת

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

And if this is so for the entire year, then how much more must there be stronger responsibility and carefulness – together with the merit – as we stand in the month of Elul, the month of accounting for the entire year that has passed, and the month of preparation for the entire coming year; especially in the last twelve days of Elul which correspond to the twelve months, a day for each month¹²⁹, it is even more understood how much one must treasure every moment of the day (as it corresponds to an entire month), in making the proper soul-accounting and preparation for the coming year!

And especially that in addition to the month of special merit of Elul – this is in the year 5751, the acronym “It will be a year of wonders I will show you,” and preparation for the year 5752, the acronym “It will be a year of wonders in everything.” And one may add: with the quality of binah in comparison to chochmah (seeing, I will show you), and the connection of the two together – “understand with wisdom and be wise with understanding,” as explained in many places¹³⁰.

And in addition to one's own service in all the above, one must also see to influence other Jews around him that they too should do their service in wholeness in the month of Elul, and in the days of Selichos, and afterwards also in the month of Tishrei.

And moreover, the main thing – to again arouse the effort to provide the needs of the festival for all who are in need of it, and before that – the needs of Rosh HaShanah (“Eat rich foods, drink sweet drinks, and send portions to those who have nothing prepared”¹³¹), and likewise in the intervening days and throughout the entire month of Tishrei.

(יד)

In all the above there is also a special lesson regarding the redemption, which must come immediately, literally at once (according to all the signs): the completeness of “You shall come into the land” (and the fulfillment of the mitzvah of bringing the first-fruits in the literal sense) will be in the true and complete redemption, as it was “in the days of your going out from the

ואם כן הוא בכל ימי השנה, הרי על-אחת-פמה וכמה שצריכה להיות בתקף יותר האחריות והזירות - ביחד עם הזכות בעמדתו בחדש אלול, חדש החשבון וכל השנה שעברה, וחדש ההכנה לכל השנה הבאה, ובפרט בשנים-עשר הימים האחרונים בחדש אלול שהם כנגד י"ב החודשים, יום לחדש¹²⁹ מובן עוד יותר, עד כמה צריכים ליקר כל רגע ביום (בהיותו כנגד חודש שלם), בעשיית חשבון הנפש! המתאים וההכנה לשנה הבאה

ובפרט שנוסף על חודש הסגולה דאלול – הרי זה בשנת תשנ"א, ראשי-תבות הנה תהא שנת נפלאות אראנו, והכנה לשנת תשנ"ב, ראשי תבות תהא שנת נפלאות בכל. ויש להוסיף בינה – עם מעלת הבינה לגבי חכמה (ראיה, אראנו), וחבור שניהם יחד הן בחכמה וחסם בבינה, כמבאר בכמה-מקומות¹³⁰

ונוסף על עבודת עצמו בכל הנזכר לעיל, צריכים לדאג גם להשפיע על יהודים אחרים שמסביבו שגם הם יעשו את עבודתם בשלמות בחדש אלול, ובימי הסליחות, ואחר-כך גם בחדש תשרי

ועוד ועקר – לעורר שוב אודות ההשתדלות לספק את צרכי החג לכל הזקוקים לזה, ולפני זה – הצרכים דראש השנה (אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו”¹³¹), ועל-דרך זה בימים שבינתיים ובמשך כל חודש תשרי

בכל הנזכר לעיל נוסף למוד מיוחד בנוגע להגאולה, שצריכה לבוא תכף ומיד ממשי (על-פי כל הסימנים): השלמות דתבוא אל הארץ” (וקיום מצות בכורים בפשטות) תהייה בגאולה האמתית והשלמה, כפי שהיה בימי צאתך מארץ מצרים”¹³², כמדבר בפרשת בכורים

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

land of Egypt” (Michah 7:15), as spoken of in the section of the first-fruits.

Since this is the most essential matter that the time itself has caused – for according to all the signs, the redemption should have come already long ago – it is understood that the “And you shall answer and you shall say before Hashem your G-d,” and particularly in the month of Elul, when anyone who wants is permitted to greet His presence, and He receives them all with a pleasant countenance and shows a smiling face to all – there must be especially the request (aloud) “Until when?!” ... that the redemption should already come in actual reality!

And since the “And you shall answer and you shall say” comes from a Jew who is “first-fruits” to Hashem, completely one with the Holy One, blessed be He, and the “And you shall answer and you shall say” is stated “before Hashem your G-d” (which also means “before” – in His innermost, as explained above) – it is understood that the “And you shall answer and you shall say” has the power to bring the redemption in actuality [just as the “And we cried out to Hashem” (Devarim 26:7) in the exile of Egypt, “and Hashem heard our voice... and He took us out with a strong hand... and He brought us... and He gave us this land”], until even more – that “before they call I will answer” (Yeshayahu 65:24): since there exists the reality of the one who calls (the Jew), and he is in the state of “they will call,” the Holy One, blessed be He, does not wait until the call will actually be uttered, but rather “before they call I will answer.”

To exile, and not with our will do we go out from the exile, but with the will of Hashem etc.” – this speaks as if a Jew is with a personal will (“our will,” which is separate, G-d forbid, from the will of Hashem) in this physical world in weekday deeds and so forth;

כִּינּוֹן שְׁנֵהוּ הַעֲנִינוּ הָכִי עֲקָרִי שְׁהִזְמִן גִּרְמָא - כִּי עַל־פִּי
כָּל הַסִּימָנִים הֵיטָה הַגָּאֹלָה צְרִיכָה לְבֹא כְּכֹר לְפָנַי
זְמַן רַב – מוֹכֵן שְׁהוֹעֲנִית וְאַמְרַת לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ,
וּבִפְרָט בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל כְּאֲשֶׁר רָשָׁאִין כָּל מִי שְׁרוּצָה
לְהַקְבִּיל פָּנָיו וְהוּא מְקַבֵּל אֶת כָּלם בְּסִכָּר פָּנִים יְכוּת
וּמְרָאָה פָּנִים שׁוֹחֲקוֹת לְכָלם – צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּמִתְחַד
בְּקִשָּׁה (בְּקוֹל רֹם) עַד מְתִי?!!... שְׁתַּבּוֹא כְּכֹר הַגָּאֹלָה
בְּפִעֵל מְמֹשׁ!

וְהִיּוֹת, שְׁהוֹעֲנִית וְאַמְרַת "כֹּא מִיְהוּדֵי שְׁהוּא בְּכוּרִים"
לֵה, כֹּא חֵד "עִם הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא, וְהוֹעֲנִית
וְאַמְרַת" נֶאֱמַר לְפָנַי הוּא אֱלֹהֶיךָ" (כּוֹלֵל בְּפִרְשׁוֹ
לְפָנַי - בְּפָנֵימִיּוֹתוֹ, בְּנֹכַח לְעִיל) – מוֹכֵן שְׁהוֹעֲנִית
וְאַמְרַת" יֵשׁ בְּכַחוֹ לְהַבִּיא אֶת הַגָּאֹלָה בְּפִעֵל [כְּמוֹ
הַנִּצָּעֶק אֶל ה' 133 בְּגִלּוֹת מִצְרַיִם וַיִּשְׁמַע ה' אֶת
קִלְנוּ גו' וַיִּצְאֵנוּ בְּיַד חֲזָקָה גו' וַיַּבְאֵנוּ גו' וַיִּתֵּן לָנוּ אֶת
הָאָרֶץ הַזֹּאת"], עַד יִתְּרָה מִזֶּה – שְׁטָרֵם יִקְרָאוּ וְאֲנִי
אֶעֱנֶה" 134: הִיּוֹת שְׁיִשְׁנָה הַמִּצִּיאוֹת דְּקוּרָא (יְהוּדִי),
וְהוּא נִמְצָא בְּמִצְבֵּי דִּיקְרָאוּ, אֵין הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא
מִמֵּתִין עַד שְׁתִּהְיֶה הַקְרִיָּאָה בְּפִעֵל, אֱלֹא טָרָם יִקְרָאוּ
"וְאֲנִי אֶעֱנֶה".

לְגִלּוֹת וְלֹא בְּרִצּוֹנָנוּ נִצָּא מִהַגְלּוֹת, אֱלֹא בְּרִצּוֹן ה' כּו"
– הָרִי זֶה מִדְּבַר כְּפִי שְׁיִהְיֶה נִמְצָא עִם רִצּוֹן פְּרִטִי
(רִצּוֹנָנוּ), שְׁהוּא נִפְרָד חֵס וְשְׁלוֹם מִרִצּוֹן ה' בְּעוֹלָם
'הִזֶּה הַגִּשְׁמִי בְּעֶבְדִּין דְּחַל [=מְעֻשֵׁי חֲלִין] וְכוּ

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

But as a Jew is one with the Holy One, blessed be He, and especially in the month of Elul (when there is the state of “I am to my Beloved and my Beloved is to me”) he does not have his private will, but in the language of the Mishnah – “Make His will like your will so that He will make your will like His will” – the will of Hashem is the will of the Jew, and the will of the Jew is the will of Hashem.

He has the power to cause that the Holy One, blessed be He, cancel the exile and bring the redemption immediately in actuality! The matter of exile is not relevant to the Jewish people at all. Since the place of the Jew is – at the table of his Father, before Hashem your G-d in the Beis HaMikdash.

And this that Hashem made exile was only in order to arouse the service of the Jew, to reveal in the world how he is “first-fruits” to Hashem, and how Israel and the Holy One, blessed be He, are completely one, and through this to nullify immediately the exile, and to bring out all the good and lofty matters that are in exile, until to make from “exile” (galus) “redemption” (geulah) – through revealing the alef of the Master of the world – the supernal intention – in exile, the advantage of teshuvah that comes through the descent in exile.

And although “I will sin and I will return” etc. – they do not give him the chance to do teshuvah – still, the Holy One, blessed be He, sent the Jewish people into exile (not with our will did we go into exile, as mentioned above), but this came through “an awesome plot against mankind,” only in order to elevate the Jewish people higher.

And therefore, through the “And you shall answer and you shall say” of the Jew, he has the power to nullify the concealment and the temporary descent of exile, and to bring in the alef – the Master of the world – to reveal within this – the true and complete redemption.

And may it be the will, that through the “And you shall answer and you shall say” of the Jew, who asks and cries to the Holy One, blessed be He: Please have mercy and already take out the

אָבֶל כָּפִי שְׁיִהְיֶה הוּא חַד" עִם קֹדֶשׁ אֲבִירָה הוּא, וּבִפְרָט בְּחֹדֶשׁ אֱלוֹל (שָׁאֵז יֵשׁ מִצֵּב דָּאֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי") אֵין לוֹ אֶת רְצוֹנוֹ הַפְּרָטִי, אֲלֵא בְלִשׁוֹן הַמִּשְׁנָה 136 – עֲשֵׂה רְצוֹנוֹ כְּרְצוֹנִי כְּדֵי שְׂיַעֲשֶׂה רְצוֹנִי כְּרְצוֹנוֹ" – רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא רְצוֹנוֹ שֶׁל יְהוּדִי, וְרְצוֹנוֹ שֶׁל יְהוּדִי הוּא רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

יֵשׁ בְּכֹחוֹ שֶׁל יְהוּדִי לְ(פֶעַל) שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְבַטֵּל אֶת הַגָּלוּת וַיָּבִיא אֶת הַגָּאֻלָּה תְּכַף וּמִיד מִמֶּשׁ! עֲנִין הַגָּלוּת הָרִי אֵינוֹ שִׁיף לְבִנְיִי יִשְׂרָאֵל כָּלֵל וּכְלָל. כִּיִּן שֶׁמִּקוֹמוֹ שֶׁל יְהוּדִי הוּא – סְמוּךְ עַל שִׁלְחַן אָבִיו 137, לְפָנָיו ה' אֱלֹקֵינוּ" בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ

וְזֶה שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֵׂה גָלוּת הוּא בְּכֵדִי לְעוֹרֵר אֶת עֲבוֹדַת הַיְהוּדִי לְגָלוּת בְּעוֹלָם אֵיף שֶׁהוּא בְּפוּרִים" לֵה', וְאֵיף יִשְׂרָאֵל וְקֹדֶשׁ אֲבִירָה הוּא כָּלֵא חַד", וְעַל־יְדֵי־זֶה לְבַטֵּל מִיד אֶת הַגָּלוּת, וְלְהוֹצִיא אֶת כָּל הָעֲנִינִים הַטּוֹבִים וְהַנֶּעֱלִים שֶׁנִּמְצְאוּ בַּגָּלוּת, עַד לַעֲשׂוֹת מַגְלָה" שֶׁתִּהְיֶה גָאֻלָּה" (עַל־יְדֵי גָלוּי הָאֱלֹף דְּאֵלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם – הַפְּנוּהַ הַעֲלִיוֹנָה - בַּגָּלוּת 138), הַמַּעֲלָה דְּתִשְׁבּוּבָה שֶׁבָּאָה עַל־יְדֵי הַיְרִידָה בַּגָּלוּת

וְאֵף־עַל־כֵּי שֶׁאֲחֻטָּא וְאֲשׁוּב כו' אֵין מִסְפִּיקִין בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תִּשְׁבּוּבָה 139 – אָבֶל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁלַּח אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְגָלוּת (לֹא בְּרְצוֹנֵנוּ הַלְכֵנוּ לְגָלוּת" בְּנִזְכָּר לְעֵיל) – אֲלֵא זֶה בָּא עַל־יְדֵי־זֶה שֶׁנּוֹרָא עָלִילָה עַל בְּנֵי אָדָם 140 רַק בְּכֵדִי לְהַעֲלוֹת אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמַעֲלָה יוֹתֵר

וּבְמִילָא, עַל־יְדֵי וְעֲנִית וְאֲמַרְתָּ" דִּיהוּדִי יֵשׁ בְּכֹחוֹ לְבַטֵּל אֶת הַהֶעֱלָם וְהַיְרִידָה לְפִי שְׂעָה דְּגָלוּת, וְלְהַכְנִיס אֶת הָאֱלֹף"ף – אֵלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם, לְגָלוּת בְּזֶה – אֶת הַגָּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה

וְהִי רְצוֹן, שְׂעַל־יְדֵי הַיְעֲנִית וְאֲמַרְתָּ" דִּיהוּדִי, שֶׁמִּבְקֵשׁ וְצוּעֵק לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֲנָא רַחֵם וְהוֹצֵא כָּכָר אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִהַגָּלוּת, וְהִבֵּא כָּכָר אֶת הַגָּאֻלָּה - הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה עַל־ יְדֵי מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

Jewish people from the exile, and already bring the true and complete redemption through our righteous Moshiach –

And may it be the will of Hashem that this effect its action, and bring the redemption immediately, literally at once, and all the Jewish people and each and every one of Israel will go – “You shall come into the land that Hashem your G-d gives you as an inheritance, and you shall possess it and dwell in it, and you shall take from the first of all the fruit of the ground...” And you shall answer and you shall say – that it will be immediately, literally at once.

וְיְהִי רִצּוֹן מֵהַשֵּׁם שֶׁזֶה יַפְעֵל אֶת פְּעֻלָּתוֹ, וַיָּבִיֵא אֶת
הַגְּאֻלָּה תָּכֶף וּמִיָּד מִמֶּשׁ, וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכָל-אֶחָד
וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוֹלְכִים – תָּבוֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה'
אֱלֹקֶיךָ נוֹתֵן לָךְ נַחֲלָה וִירֻשָּׁתָהּ וַיֵּשְׁבֶתָ בָּהּ, וְלָקַחְתָּ
מִרְאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה גו'”, וְעֲנִיתָ וְאָמַרְתָּ –
שְׁיִהְיֶה תָּכֶף וּמִיָּד מִמֶּשׁ.

[NOTE Summary

The discourse begins by establishing that *Bikkurim* represents the overall purpose of Torah and mitzvos: that a Jew, as a soul in a body within this world, feels and reveals that he is “first fruits”—bound to Hashem in oneness. This bond is eternal and essential, reflecting the truth that Israel and Hashem are “all one.”

From there, the Rebbe analyzes the text of *Mikra Bikkurim*, showing that the declaration encompasses the whole history of the Jewish people: descent to Egypt, exile, oppression, and redemption. Even before Matan Torah, the Jewish people already embodied the level of *Bikkurim*. This is further emphasized by Yaakov Avinu and his children, whose proclamation of Shema revealed their complete unity with Hashem.

The discussion extends to the halachos of *Bikkurim*, such as the vessels in which they are brought—whether golden baskets of the wealthy or simple wicker of the poor. Here the Rebbe reveals the deeper truth: the Jew is a “first fruit” even as a soul in a simple vessel, even when clothed in the limitations of body, world, and even poverty of daas. Through Torah—letters, vowels, and musical notes—the inner oneness is expressed in the fullness of *Bikkurim*.

The Rebbe then connects *Bikkurim* to the covenant of the parsha, where Israel and Hashem unite in an eternal bond. This leads to a re-reading of Rashi’s comment on “Today Hashem commands you,” that every day Torah and mitzvos must feel as brand new. A Jew, as *Bikkurim*, reveals the ultimate purpose of each detail, time, and moment: every thought, word, and deed is itself an end and a creation, not only a means. Thus, each day must be experienced as a new beginning.

From this flows the deeper meaning of “Ki Savo”—that even the entry itself is a purpose and fulfillment, not just a preparation. Entering, even before performing, is itself avodah.

The Rebbe then turns to Elul: *Ani L'Dodi V'Dodi Li*. Elul is the time when the King is in the field, accessible to every Jew without condition. This expresses the essence of *Bikkurim*: the Jew’s essential love and closeness to Hashem, unconditional and independent of revealed status. The avodah of Elul, the cheshbon hanefesh of the past year, and preparation for the coming year, highlights the Jew’s essence as *Bikkurim*. Each moment is precious, especially the final 12 days of Elul, corresponding to the 12 months.

Finally, the Rebbe applies all this to Geulah. Just as *Bikkurim* concludes with entering the land and settling it, so too the ultimate completion of *Bikkurim* is the true and complete redemption through Moshiach. The cry of the Jew, “And you

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

shall answer and say,” must be raised with urgency: *Ad Masai?! Demanding redemption reveals the essential unity of Jew and Hashem, capable of drawing down Geulah even before the words leave our lips—terem yikra 'u vaAni e'eneh.*

Practical Takeaway

Every Jew is *Bikkurim*: inherently first, inherently one with Hashem, and infinitely precious regardless of outward circumstance. In Elul, each of us must perform a true cheshbon hanefesh, recognizing that every single thought, word, or action carries ultimate purpose. With this awareness, we must elevate each moment into *Bikkurim*—dedicated to Hashem with our fullest care and joy. Above all, we must cry out and demand Geulah, internalizing that the power to bring redemption lies within the Jew’s declaration, as Hashem responds instantly to our call.

Chassidic Story

In the final years of his leadership, the Rebbe would often conclude farbrengens in Elul with heartfelt urgency, declaring that all preparations had been completed and Moshiach must come now. On one such occasion (Elul 5751), the Rebbe urged Chassidim to cry out “Ad Masai” with a full voice and to live with the awareness that we are *Bikkurim*, chosen and united with Hashem beyond condition. Those present recall how the Rebbe’s words electrified the room—his cry was not only instruction but embodiment: he lived the oneness of Jew and Hashem in every breath. This story reflects the discourse itself: that a Jew’s declaration, especially in Elul, carries the power to bring Geulah immediately.

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse can be reframed as a deep psychological map of the self. At its core, the mitzvah of *Bikkurim*—the offering of the first fruits—symbolizes not just an agricultural ritual but the human experience of identifying one’s essence and bringing it forward.

1. Identity as “First Fruits.”

The Rebbe explains that every Jew is, in truth, *Bikkurim*—not defined by their external circumstances but by an unshakable core identity that precedes even Torah and mitzvos. Psychologically, this means that a person’s worth is not dependent on performance, achievement, or learnedness. Even one who has never yet studied or observed openly carries an essential self that is whole and connected. This is profoundly healing for those who struggle with feelings of inadequacy or shame: their core self is already “first fruits,” inherently precious and worthy.

2. Life’s Vessels.

The halachah that *Bikkurim* must be brought in vessels—golden baskets for the wealthy, wicker for the poor—becomes a metaphor for the human body, circumstances, and psyche. Some live in “golden vessels,” with mental clarity, privilege, or ease. Others struggle with “wicker baskets,” the rough edges of poverty, trauma, or limitation. Yet the essence remains unchanged: what matters is not the vessel but the fruit within. Therapy often seeks to remind the client that even when life feels like a “wicker basket,” their essence is not diminished.

3. Every Moment as an End in Itself.

The Rebbe emphasizes that each detail—every thought, word, or act—is not just a means but an end. This mirrors a powerful therapeutic insight: a single small step, a moment of awareness, or an act of kindness carries infinite

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Savo

significance. For someone who feels overwhelmed by past failures or anxious about the future, this teaching reframes the present moment as complete in itself, containing purpose and meaning right now.

4. Renewal and Neuroplasticity.

Rashi's teaching—"Each day let the mitzvos be new in your eyes"—becomes a psychological model for resilience and neuroplasticity. Just as the world is renewed every moment, a person can begin again at any point. Instead of being trapped by the weight of repetition or old patterns, life can be lived as continual renewal. Every day, every moment, is a new opportunity to start fresh, to create new neural pathways and habits.

5. Elul and the "King in the Field."

The Alter Rebbe's mashal of "the King in the field" resonates psychologically as an image of accessibility and unconditional acceptance. Hashem is not distant in a palace, demanding perfection before approach. He is present, available, approachable. Psychologically, this models the secure base in attachment theory: the ability to turn to a loving presence without fear of rejection. In therapeutic terms, it validates the possibility of finding acceptance and love even when one feels unworthy.

6. Trauma and Redemption.

The discourse culminates in the cry for Geulah, not as a passive hope but as an urgent demand: *Ad Masai?!?* Psychologically, this parallels the move from resignation to agency. In trauma recovery, one learns not to silently endure exile but to voice the demand for liberation. The act of "answering and saying before Hashem" reflects reclaiming one's voice, naming the pain, and insisting on change. Redemption, in therapy, is when the hidden self is revealed and the person steps into life fully alive and free.

Story

A young woman, raised in a harsh and neglectful environment, once told her therapist: "I feel like I came into the world already broken. Everyone else is golden, and I'm just scraps." The therapist paused, and then asked her to imagine bringing a rough wicker basket filled with fresh fruit to someone who loved her. "Would they care about the basket," he asked, "or the fruit inside?" She smiled for the first time in weeks. Slowly she came to see that her essence was not defined by the vessel of her past or the scars she carried. She began to believe that she, too, was "first fruits"—worthy, whole, and deeply loved.

END NOTE]